Súd:	Okresný súd Martin
Spisová značka:	10C/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5720200172
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Mária Gazdačková
ECLI:	ECLI:SK:OSMT:2022:5720200172.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom D. XXX, XXX XX, E., proti žalovanému: F. A. E., nar. XX.X.XXXX, bytom G. H. XXXX/X, XXX XX, A., v konaní o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je povinný ospravedlniť sa žalobcovi na svojom účte na sociálnej sieti Facebook takto:
Ja, A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C. za výroky, ktoré som predniesol vo vzťahu k nemu v svojom príspevku o Prípade Martinské hole na zasadnutí mestského zastupiteľstva mesta Martin dňa 4.9.2017 a ktorý som následne zverejnil na sociálnej sieti Facebook a ktoré zneli:
1) „Lyžiarov v kauze zastupoval B. C., v tej dobe okresný predseda HZDS, váš poslanecký predchodca ...“ Tento výrok bol nepravdivý, A. B. C. nebol okresným predsedom HZDS.

2) „Pán z HZDS sa urazil, ale keďže vtedy si A. mysleli, že môžu všetko, násilím si začal vynucovať, aby do tohto podniku mesto majetok dalo.“ Tento výrok bol nepravdivý, bol spôsobilý poškodiť dobré meno pána C. a znevážiť jeho osobu a znížiť jeho dôstojnosť.

3) „V normálnom štáte by ho možno čakal súd za činnosť proti spoluakcionárom. V Martine sa dočkal len toho, že trestné stíhanie, ktoré bolo okamžite na neho mestom a primátorom E. podané, zastavil jeden prokurátor. Dnes tu už zaznelo, že to bol jeho kolega HZDS-ák D. I..“ Tento výrok nebol pravdivý, bol spôsobilý poškodiť dobé meno pána C., znevážiť jeho osobu a znížiť jeho dôstojnosť.

Vo zvyšku uplatneného nároku sa žaloba zamieta.
Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 17.1.2020, v priebehu konania opakovane upresňovanou a nakoniec zmenenou podaním žalobcu z 24.6.2021, ktorú zmenu súd pripustil uznesením z 3.11.2021 (č.l. 1291 a nasl.) a pokiaľ ide o formu ospravedlnenia zmenenou na pojednávaní dňa 29.9.2022, sa žalobca proti žalovanému domáhal titulom ochrany svojej osobnosti ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, že žiadal, že:

Žalovaný je povinný ospravedlniť sa žalobcovi na Facebooku takto:

I. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:

„Lyžiarov v kauze zastupoval B. C., v tej dobe okresný predseda HZDS, váš poslanecký predchodca, človek, na ktorého, keď sa opýtate, tak vám všade v Martine povedia, že lepšie nemať s ním nič spoločné.“
Tento výrok bol nepravdivý a zistil som, že p. A. B. C. nebol predsedom a v súvislosti s kauzou o predaji majetku Martinských holí, som uviedol nepravdivo a ničím nepodloženú vetu. Nie je pravdivá a nemal som žiadny preukázateľný dôkaz, aby som mohol tvrdiť takúto skutočnosť. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

II. Žalovaný je žalobcovi za tento výrok povinný zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 5.000 €.

III. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Mal som možnosť vidieť dokumenty, že do spoločného podniku s mestom chcel C. vložiť cudzí majetok. Samozrejme, že sa to prevalilo a mesto (vtedy už bol primátor E.) povedalo, že do spoločného podniku s takýmto človekom nejde.“
Tento výrok nebol pravdivý, mal som možnosť vidieť dokumenty a p. C. do spoločného podniku s mestom nechcel vložiť cudzí majetok, ale vložil zákonným spôsobom majetok Lyžiarskeho klubu Martin. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

IV. Žalovaný je za tento výrok povinný žalobcovi zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 3.500 €.

V. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Pán z HZDS sa urazil, ale keďže si vtedy A. mysleli, že môžu všetko, násilím si začal vynucovať, aby do tohto podniku mesto majetok dalo.“
Tento výrok nebol pravdivý, pán z HZDS sa myslel zjavne v kontexte p. C., ktorý neuplatňoval násilím vklad mesta Martin do spoločného podniku. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

VI. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi za tento výrok náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 1.500 €.

VII. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„V normálnom štáte by ho možno čakal súd za činnosť proti spoluakcionárom. V Martine sa dočkal len toho, že trestné stíhanie, ktoré bolo okamžite na neho mestom a primátorom E. podané, zastavil jeden prokurátor. Dnes tu už zaznelo, že to bol jeho kolega HZDS-ák D. I..“ „Áno, ten I., ktorý po ďalších 10 rokoch v roku 2009 z pozície zastupujúceho generálneho prokurátora 6 dní pred uplynutím lehoty

dovolaním vrátil celý výmysel na súdy a dostal vagabundov späť do hry.“ „Mne z toho vychádza, že už od samého začiatku to kryli nejakí mocní a vplyvní ľudia. Neskôr v roku 2012 nastala zmena. C. bol odstavený a do hry vstúpil A. J..“
Tento výrok nebol pravdivý, pán C. nebol odstavený, nebol kolega p. G. I. a hlavne sa zvlášť chcem ospravedlniť za výraz „vagabund“, čo v tomto prípade nie je pravda. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

VIII. Za tento výrok je žalovaný povinný žalobcovi zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 10.000 €.

IX. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Poďme ale späť k podvodníkom ... poďme späť ale k prípadu ... akcionárom a hybnou silou v nápadoch bol od začiatku vplyvný člen HZDS a osobný priateľ B. A., p. B. C..“
Tento výrok nebol pravdivý, občiansko – právne, ani trestno – právne sa kauzy nepreukázali tak, z ktorých by vyšiel žalobca p. C. ako podvodník zvlášť za tento výrok, že p. C. je podvodník, sa ospravedlňujem. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

X. Žalovaný je žalobcovi povinný zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 20.000 €.

XI. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Zhromaždenie riadili manažéri C., ktorý bol v to čase poslancom mestského zastupiteľstva za HZDS. Všetci akcionári (mesto Martin, Klub slovenských turistov Turca aj Lyžiarsky klub) sa dohodli vkladať nehnuteľnosti za 103.000.000 Sk.“
Tento výrok nebol pravdivý, C. neriadil, hlasoval ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin a vklad majetku odsúhlasilo mesto Martin a akcionári. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XII. Žalovaný je za tento výrok povinný žalobcovi zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 2.500 €.

XIII. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Lyžiarsky klub Martin a jeho predseda C. vleky a pozemky v hodnote 103.000.000 Sk boli založené v prospech iného subjektu.“
Tento výrok nebol pravdivý, C. tak, ako som uviedol, predseda C. nezaložil majetok ako osoba, ale odsúhlasila to členská základňa Lyžiarskeho klubu Martin. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok

v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XIV. Za tento výrok je žalovaný žalobcovi povinný zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 4.500 €.

XV. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Nebudete veriť, ako a kedy ich založil. Dva týždne potom, ako na valnom zhromaždení sľúbil za Lyžiarsky klub, že tento majetok použije na navýšenie, spravil akúsi zmluvu sám so sebou ... „
Tento výrok nebol pravdivý, C. nespravil žiadnu zmluvu sám so sebou, zmluva bola medzi právnickými osobami Lyžiarskym klubom Martin a Eurošarm a riadne podpísaná a odsúhlasená. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XVI. Za tento výrok je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 5.000 €.

XVII. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Mal firmy Eurošarm s.r.o., Profil s.r.o.,. Euro – šarm SATA s.r.o., Šarm spol. s r.o., Jasoma spol. s r.o. a z niektorých z nich požičiaval peniaze lyžiarskemu klubu, čiže majiteľ C. K. C..“
Tento výrok nebol pravdivý, C. majiteľ nebol sám majiteľom, ale boli 4 spoločníci, ktorí súhlasili s pôžičkami. C. štatutár nemohol požičiavať peniaze majiteľovi Lyžiarskeho klubu Martin, lebo nebol majiteľ Lyžiarskeho klubu Martin, bol riaditeľ a rozhodlo valné zhromaždenie o oprávnenosti pôžičiek a splácania i vo forme záložného riešenia. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XVIII. Za tento výrok je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 15.500 €.

XIX. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Požičiavanie sprevádzala zmluva o zriadení záložného práva (a ručenie obrovským majetkom lyžiarskeho klubu) podpísaná 1.1.1996. Takto vzniknuté pohľadávky aj s majetkom lyžiarskeho klubu kúpil svojou firmou Eurošarm s.r.o. dňa 23.4.1998 za 1.000.000 Sk.“
Tento výrok nebol pravdivý, p. C. neodkúpil majetok lyžiarskeho klubu za 1.000.000 Sk, ale zaplatil za klub aj záväzky v zmysle zmluvných dodatkov A – D a tým cena bola spolu 30.535.177 Sk a to som zámerne neuviedol, aj keď som videl originál dokladov u p. C.. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XX. Za tento výrok je žalovaný žalobcovi povinný zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 20.000 €.

XXI. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Nasledujúci čin akciovky C. a A. bol ako zo zlého filmu. Vymysleli zmenku za 200.000.000 Sk ako záväzok akciovky voči eseročke.“
Tento výrok nebol pravdivý, p. C. nevymyslel 200.000.000-ovú zmenku, tú odsúhlasilo predstavenstvo, nie p. C.. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XXII. Žalovaný je žalobcovi povinný za tento výrok zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 20.000 €.

XXIII. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Vráťme sa teraz späť ku debate s p. C.. Ak si pamätáte, ako kedysi B. A. dokázal sám seba presvedčiť, že to, čo hovorí, je pravda, tak rovnaký dojem budete mať z vystupovania „podnikateľa“ B. C.. Tie úvodzovky nepíšem náhodou. Ak niekto zakladá jednu firmu za druhou a robí medzi nimi presuny majetkov, papierov a financií namiesto toho, aby niečo vyrábal, či ponúkal služby, tak si v očiach verejnosti skôr, či neskôr získa povesť špekulanta. Ak má niekto kanceláriu povykladanú šanónmi zo súdnych sporov a vyšetrovaní a namiesto vzoriek výrobkov skladuje na parapetnej doske kópie spisov, tak sa nemôže čudovať, že s ním nikto nechce obchodovať.“
Tento výrok nebol pravdivý, p. C. nezakladá jednu firmu za druhou a nerobil presuny majetkov, papierov a financií, vyrábal a ponúkla služby, ale aj pôsobením tohto výroku vo verejnej mienke sa stalo, že v očiach verejnosti získal povesť špekulanta. V kancelárii, ktorú som videl, bola vykladaná šanónmi zo súdnych sporov a vyšetrovaní, ale bola za účelom korektnej právnej obrany sa práve voči takýmto výrokom ako tento, a to spôsobilo aj mojím pričinením, že s ním nikto nechcel s p. C. obchodovať. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XXIV. Za tento výrok je žalovaný žalobcovi povinný zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 25.000 €.

XXV. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Podpísaní sú C. L. C., majiteľ a štatutár Eurošarmu, C. splnomocnil zamestnanca C. právom podpísať zmluvu s C.. Nestíham sa čudovať.“

Tento výrok nebol pravdivý, p. C. podpísal zmluvy v súlade so zákonom a súhlasom valných zhromaždení zúčastnených. Bol poverený ako štatutár. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin

dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XXVI. Za tento výrok je žalovaný žalobcovi povinný zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 25.000 €.

XXVII. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Strká mi do rúk kúpnu zmluvu uzatvorenú 23.4.1998 medzi predávajúcim: Lyžiarsky klub Martin a kupujúcim: Eurošarm spol. s r.o., kde v článku III. kúpnu cenu postupovaných nehnuteľností účastníci ustaľujú vzájomnou dohodou na sumu 1.000.000 Sk, slovom: jedenmilión slovenských korún.“
Tento výrok nebol pravdivý, p. C. uzatvoril zmluvy v súlade so zákonom a so súhlasom valných zhromaždení zúčastnených. Neuviedol som zámerne kúpnu cenu 1.000.000 Sk + 29.353.177 Sk prevzaté a zaplatené záväzky za Lyžiarsky klub Martin. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XXVIII. Za tento výrok je žalovaný žalobcovi povinný zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 15.000 €.

XXIX. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„Myslím, že p. C. sa po dlhých rokoch dumania o prípade, ktorý je výstrahou pre celé Slovensko a o svojom sne vybudovať lyžiarske stredisko, začína pohybovať v bludnom kruhu. Občania sa však chcú z tohto kruhu dostať von. Takže páni poslanci, ak vás odpovede v tejto kauze nezaujímajú, za čo vlastne beriete peniaze? Aby ste zabezpečili kvietky v parku a letáčiky na festivaly? Koho zaujíma, že v čase, keď sa prípad rozbiehal, ste ešte neboli poslancami? Ste nimi teraz a už ...“
Tento výrok nebol pravdivý, p. C. nemal v úmysle poškodiť, ani nepoškodil Lyžiarsky klub Martin a ani mesto Martin. Preukázalo sa, že iní aktéri pripravili mesto o
12,6 miliónov €. Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XXX. Žalovaný je za tento výrok povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 15.000 €.

XXXI. Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivý a dehonestujúci výrok o osobe B. C. – žalobcu a ktorý bol formulovaný:
„S C. sa spoznal, až keď sa mu doniesli chýry, že na Holiach vlastní lyžiarske stredisko, že by chcel robiť biznis, ale že sa mu nedarí a stále niekomu dlhuje peniaze a tiež to, že existuje nejaká obrovská pohľadávka voči mestu Martin.“
Z dôvodu, že môj zverejnený výrok som opakoval, nebol pravdivý, poškodzoval dobré meno p. C., došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja, A. E. ešte raz ospravedlňujem p. B. C. za tento výrok v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnený na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku Prípad Martinské hole, kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016 a 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018.

XXXII. Za tento výrok je žalovaný žalobcovi povinný zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 15.000 €.

XXXIII. Žalovaný je povinný ospravedlniť sa žalobcovi zverejnením ospravedlnenia v denníku Sme a v novinách My Turiec týmto textom:
Ja – A. E., sa verejne ospravedlňujem p. B. C., že ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin som uviedol vo výrokoch súvisiacich s kauzou Martinské hole, uverejnených na sociálnej sieti Facebook, v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4, nepravdivé a dehonestujúce výroky k osobe B. C.. Nepravdivé výroky o p. A. B. C., ktoré som uviedol v súvislosti s kauzou o predaji majetku Martinských holí, s dôrazom, že je menovaný podvodník, sa z dôvodov, že moje zverejnené výroky som opakoval, neboli pravdivé, poškodzovali dobré meno p. C., kde došlo k zneváženiu jeho osoby, zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej ujme, sa ja – A. E. – ospravedlňujem p. B. C. za nepravdivé výroky v súvislosti s projektom výstavby Martinských holí, uverejnených na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 a v článku „Prípad Martinské hole“ kapitoly 1 až 4 zo dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016, 28.10.2016 a opakovane zverejňované v rokoch 2017, 2018.

Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že žalovaný v opakovaných a verejne dostupných medializovaných výrokoch na sociálnej sieti a vystúpením na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017, sa vyjadroval k problematike a kauze výstavby Lyžiarskeho strediska Martinské hole, vkladu kapitálu mesta Martin do akciovej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole takým spôsobom, že znevážil meno žalobcu a diskreditoval postavenie žalobcu v spoločnosti.

Žalovaný sa vyjadruje ku vkladu majetku mesta Martin, zmenke a pohľadávke Lyžiarskeho strediska Martinské Hole (ďalej len „LSMH a.s.“), obchodovanej a predávanej správkyňou konkurznej podstaty G. M.. Upriamil a neustále upriamuje pozornosť na osobu žalobcu, okrem iných aj v televíznom prenose televízie Turiec z mestského zastupiteľstva mesta Martin. Vyjadrenia žalovaného aj v minulosti v súvislosti s uvedenou problematikou boli zverejnené dňa 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016, 28.10.2016 a opakovane zverejňované v roku 2017, 2018 na Facebooku - sociálna sieť článok „ Prípad Martinské Hole“ kapitoly 1 – 4, kde uviedol nepravdivé tvrdenia a výroky o žalobcovi. Výrok o tom, že bol predsedom HZDS v okrese, ako aj vkladal do LSMH a. s. cudzí majetok, sú preukázateľne nepravdivé.

Žalovaný hanlivo a nepravdivo, sa verejne vyjadruje o osobe žalobcu, kde použil skreslené a deformované informácie, tvrdenia, fakty v článku zo dňa 11.7.2016 o 23:08 na sociálnej sieti FACEBOOK ako kapitola 1, 6.8.2016 a publikované do roku 2019. Po osobnom rozhovore, preukázaní a odovzdaní relevantných originál dokladov, kde osobne žalobca preukázal žalovanému uvedené nepresnosti, ktoré sú neoprávnené, obvinenie a osočenia žalobcu. Ďalej žalobca jednotlivo dokladmi vysvetlil žalovanému, že pohľadávka, zmenka , prevod majetku Lyžiarskeho klubu Martin (ďalej len "LK Martin“), nie je to otázka jednej osoby – žalobcu, ale rozhodnutí orgánov prostredníctvom konkrétnych uznesení z valných zhromaždení jednotlivých akcionárov v LSMH a.s., LK MT mesta Martin, Klubu Slovenských Turistov Turca (ďalej len „KSTT“) a zároveň aj valného zhromaždenia samotnej akciovej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské Hole. Článok uverejnený žalovaný dňa 6.8.2016 opravil, ale v zásade nezmenil obsah tak, ako žalovanému to bolo preukázané dokladmi spolu so žiadosťou, aby opravil neoprávnené a nepravdivé informácie.

Žalobca zdôvodňuje žalobný návrh a poukazuje na výroky a fakty prezentované žalovaným na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017, ďalej uvedené v článku „A. E. 11.7.2016, 6.8.2016, 5.9.2016, 28.10.2016 „Prípad Martinské Hole“ 1. – 4 Kapitola, verejne dostupné do roku 2018. Žalobca predkladá aj dôkazy o uvádzaných nepresnostiach, nepravdách a účelovo skresľovaných faktoch.

K výroku I. o tom, že žalobca zastupoval lyžiarov v kauze ... , žalobca uviedol, že LSMH a. s. nie je súkromnou spoločnosťou z dôvodu, že akcionárom sú aj dve mesta Vrútky a Martin. Akciová spoločnosť nemala len dva subjekty, Turistov a lyžiarov, ale akcionársku štruktúru riadne schválenú na valnom

zhromaždení LSMH a. s. a odsúhlasenú jednotlivými akcionármi na svojich riadnych členských zasadnutiach – valných zhromaždeniach, kde založenie akciovej spoločnosti schválené okresným súdom Banská Bystrica Sa 716/S dňa: 29.9.1994, navŕšeniu základného imania nefinančným vkladom majetku jednotlivých akcionárov uznesením valného zhromaždenia LSMH a. s. a schváleným okresným súdom Banská Bystrica zo dňa: 27.3.1996 boli ôsmi akcionári.

Akcionári LSMH a. s. a počet akcii:

Mesto Martin (počet akcií) 70 spolu 103 450 000 SK/ 3 220 734,7 eur

Lyžiarsky Klub Martin 70 spolu 103 450 000 SK/ 3 220 734,7 eur
Klub Slovenských turistov 70 spolu 103 450 000 SK/ 3 220 734,7 eur
Mesto Vrútky 10 spolu 50 000 SK/ 1 556,6 eur
F. K. N. 20 spolu 9 600 000 SK/ 298 860,6 eur

6. O. A. 20 spolu 9 600 000 SK/ 298 860,6 eur
7. B. C. 20 spolu 9 600 000 SK/ 298 860,6 eur
8. F. G. A. 20 spolu 9 600 000 SK/ 298 860,6 eur

Zároveň žalobca nebol nikdy okresným predsedom HZDS, bol členom, ale členstvo na akciovú spoločnosť nemalo v tomto prípade na činnosť LSMH a samotný projekt vplyv. Výrok č. I. a faktami prezentovanými za pravdu napriek tomu, že žalovaný videl originál dokladov, poznal reálne stav veci, skutočnosti i dôkazy, je priamym zásahom do osobnostných práv žalobcu. Tvrdenia a nepravdy uvádzané žalovaným na zastupiteľstve , sú cielené a smerovali na osobu žalobcu, kde tvrdil niečo, čo nebola pravda. Argumenty a fakty sa nezhodujú predloženým dôkazmi. V časti, kde uvádza meno žalobcu v spojení s fiktívnou otázkou a menom žalobcu, si sám odpovedá, že s ním nehodno mať nič spoločné. Výroky nepodložené žiadnymi dôkazmi sú hypotetické a cielene poškodili dobré meno žalobcu.

K tzv. výroku č. III., ktorým žalovaný tvrdil: „Mal som možnosť vidieť dokumenty, že do spoločného podniku s mestom chcel C. vložiť cudzí majetok. Samozrejme, že sa to prevalilo a mesto (vtedy už bol primátor E.) povedalo, že do spoločného podniku s takýmto človekom nejde.“ Žalobca uviedol, že žalovaný sám v príspevku deklaroval, že videl dokumenty, ktoré osobne žalobca pripravil a predložil pri stretnutí so žalovaným v origináli a aj odovzdal kópie. Žalobca oboznámil žalovaného so skutočnosťami a vysvetlil stav a priebeh. Žalovaný aj napriek tejto skutočnosti prezentuje vlastnú verziu udalosti a priebeh veci. Vklad majetku je jednoznačne dokumentovaný návrhom na zvýšenie základného imania v LSMH a. s. , je doložený zápisnicami z príslušných valných zhromaždení a mestského zastupiteľstva mesta Martin a Vrútok – všetkých akcionárov i samotným schvaľovacím procesom na valnom zhromaždení LSMH a. s. . Z uvedených dokladov je preukázateľné, že žalobca C. nevkladal cudzí majetok. Majetok bol v roku 1996 v návrhu na vklad do katastra podpísaný riaditeľom LK Martin, ako majetok LK ako bol schválený príslušnými orgánmi LK Martin.

Žalovaný má vedomosť a pozná celý prípad i jeho skutočný priebeh, v minulosti už opísal skutočnosti v článku“ A. E. H. A. P. zo dňa 11.7.2016“, pokračoval ďalšími kapitolami 6.8.2016, 5.9.2016, 28.10.2016 , kde uviedol, že akcionárom, členom predstavenstva a zdá sa, že hybnou silou v „nápadoch“ bol od začiatku vplyvný martinský člen HZDS a osobný známy B. A., pán B. C.. Takisto dodnes žijúci v E. H. A..

Akciovka plánovala budovať na Holiach moderné stredisko (vleky, lanovky, zjazdovky). Aby si mohla brať veľké úvery, potrebovala navýšiť základné imanie. Noví poslanci poverili nového primátora pokračovať v projekte začatom predošlým vedením mesta. Uznesením zastupiteľstva z 9.3.1995 poslanci súhlasili s vkladom mesta do akciovky za podmienky, že “aj ostatní akcionári navŕšia základné imanie prislúchajúce výške ich podielu“. Mimoriadne valné zhromaždenie akciovky s týmto bodom programu sa uskutočnilo 16.12.1995. Zhromaždenie riadili manažéri A., C., ktorý bol v tom čase poslancom

mestského zastupiteľstva za HZDS. Všetci akcionári (mesto Martin, klub Slovenských Turistov Turca, aj Lyžiarsky klub) sa dohodli vkladať nehnuteľnosti, každý v hodnote 103 miliónov Sk. Je zrejmé, že žalovaný vedel o skutočnostiach a správne pomenoval dianie v akciovej spoločnosti LSMH a. s.. Mal presné informácie o schválení navŕšenia základného imania, uviedol presne dátum konania valného zhromaždenia LSMH a. s., vedel o skutočnosti, že mesto Martin v danom období schválilo uznesením č. 41/1995 vklad majetku mesta Martin. Žalovaný sa osobne stretol so žalobcom po zverejnení prvej kapitoly článku „Prípad Martinské Hole“ 11.7.2016 , kde mu boli predložené a odovzdané podklady, napriek týmto skutočnostiam, v diskusnom príspevku na mestskom zastupiteľstve 4.9.2017 uviedol nepravdy, deformoval listiny, výroky boli neucelené, nevysvetlené a vytrhnuté z kontextu a relevantných skutočných udalosti:

- ako vklad cudzieho majetku, ktorý nebol majetkom cudzím, ale mesta Martin a LK Martin (vyplýva to z dôkazov a dokladov, ktoré má do dnešného dňa k dispozícii aj žalovaný)

- videl dokumenty, v ktorých je jasne podpis primátora E., ako zástupcu mesta Martin, že súhlasí v roku 1996 s vkladom majetku do LSH a. s. a po 2 mesiacoch odmieta vklad,

- žalovaný videl a potvrdzuje aj skutočnosť, že hlasovanie o založení LSMH a. s., navŕšení základného imania, návrh na vklad, bolo odsúhlasené 100% akcionárov a teda nebola výhrada voči osobe B. C..

Vyjadrenia v príspevku na mestskom zastupiteľstve mesta Martin zámerne poukazujú negatívne na meno žalobcu.

K tzv. výroku č. V., podľa ktorého „Pán z HZDS sa urazil, ale keďže si vtedy A. mysleli, že môžu všetko, násilím si začal vynucovať, aby do toho podniku mesto majetok dalo.“ Žalobca uviedol, že žalovaný tvrdí vo výroku, že žalobca si vynucuje všetko násilím, najmä vklad majetku mesta Martin do LSMH a. s.. Takýto spôsob vyjadrovania je neprijateľný a žalovaný si sám vo výrokoch a vyjadreniach odporuje, aj tým, že v jednom výroku potvrdzuje, že mesto Martin v roku 1994 – 1996 na mestskom zastupiteľstve odsúhlasilo uznesením č. 41/95 zo dňa 9.3.1995 vklad majetku mesta Martin do LSMH a .s. za účelom navŕšenia základného imania v spoločnosti a vo výroku č. 4 tvrdí , že C. si vynucuje násilím vklad a ešte tvrdí, že vkladá cudzí majetok. Žalovaný pri svojom spracovaní vystúpenia, i v samotnom vystúpení na mestskom zastupiteľstve mesta Martin dňa 4.9.2017 si musel byť vedomý toho, že výrok s takou formuláciou a podaním je nepravdivý, je cieleným klamstvom o žalobcovi so zámerom diskreditovať osobu žalobcu.

K výroku č. VII., ktorý bol formulovaný:

„ V normálnom štáte by ho možno čakal súd za činnosť proti spolu akcionárom, v Martine sa dočkal len toho, že trestné stíhanie, ktoré bolo okamžite na neho mestom a primátorom E. podané, zastavil jeden prokurátor. Dnes tu už zaznelo, že to bol jeho kolega hzdsák D. I..

...“Áno, ten I., ktorý po ďalších 10 rokoch v roku 2009 z pozície zastupujúceho generálneho prokurátora, šesť dní pred uplynutím lehoty dovolaním vrátil celý výmysel na súdy a dostal vagabundov späť do hry.“

„Mne z toho vychádza, že už od samého začiatku to kryli nejakí mocní a vplyvní ľudia. Neskôr v roku 2002 nastala zmena. C. bol odstavený a do hry vstúpil A. J.“,

žalobca uviedol, že žalovaný pokračoval v nepravdivých tvrdeniach aj v ďalšej časti svojho prejavu na mestskom zastupiteľstve. V prvej časti výroku č. VII. síce nemenuje priamo žalobcu, ale v celom kontexte a nadväznosti je zrejmé, že myslí tým meno žalobcu. Vyjadrenia nie sú pravdivé, sú vytrhnuté z kontextu veci.

Žalobca ako štatutár v LSMH a. s. ani ako akcionár počas svojho aktívneho pôsobenia nekonal proti záujmom akcionárov LSMH a. s., nekonal proti záujmom LK Martin, naopak činnosť a jednotlivé úkony od založenia LSMH a. s. boli v súlade so zákonom, riadne odsúhlasené príslušnými orgánmi, valnými

zhromaždeniami akcionárov, valnými zhromaždeniami LSMH a. s., dozornými radami jednotlivých akcionárov i dozornými radami LSMH a. s., taktiež predstavenstvom LSMH a. s. .

Je preukázateľné, že mesto Martin počas obdobia vkladu majetku LSMH a. s., 1996 – 2000, nepodalo trestné oznámenie na navrhovateľa. E., ako primátor mesta Martin, v mene mesta, nepodal trestné oznámenie na žalobcu v súvislosti s vkladom majetku mesta Martin do LSMH a. s., ako to uviedol žalovaný. V uvedenom období LSMH s. r. o. neexistovala, zmenka nebola vydaná.

Trestné oznámenie bolo podané vo veci 200 mil. SK zmenky v roku 2002 (trestného konania na Okresnej prokuratúre Martin sp. zn. 1 Pv 924/02-7 – zmenka, trestné stíhanie bolo zastavené v roku 2003, kde žalobca bol jeden z 3 členov predstavenstva LSMH a. s.. Zastavenie trestného stíhania nebolo na základe nedostatku dôkazov, ako uvádza žalovaný, ale na základe riadne prokurátorom overených skutočností, citovaním zákonov, ktoré preukazovali, že žalobca štatutár LSMH a.s. nepodal návrh na vydanie zmenky, ale tvrdí, že vstupom LSMH a.s. do LSMH s.r.o. získalo mesto Martin účasť na riadení, majetkový prospech – podiel na majetku strediska Martinské Hole, ktorý bol ohodnotený na 213 mil. SK ako celok.

V čase podaného trestného oznámenia 2002 bol majetok strediska Martinské Hole vo vlastníctve LSMH s.r.o.. Mesto Martin v roku 1999 definitívne zmarilo projekt prevodom majetku, Chata na Martinských Holiach, Hotel Turiec a pozemky (zápisom v Obchodnom registri SR a Okresnom súde Banská Bystrica navŕšené základné imanie v LSMH a.s.) previedlo uznesením č. 104/99 do inej akciovej spoločnosti – Turiec a.s.. Uskutočnením takéhoto duplicitného vkladu, ktorým už bolo základné imanie navŕšené v LSMH a.s., primátor i poslanci hrubým spôsobom porušili zákon o akciových spoločnostiach, zmarili projekt výstavby a porušili akcionárske právo ostaných akcionárov.

Štatutári LSMH a.s. na základe uznesenia valného zhromaždenia LSMH a.s. mali za úlohu pokúsiť sa o pokračovanie projektu, zachovanie činnosti LSMH a.s.. Jednou z alternatív bol aj vstup do LSMH s.r.o. a zabezpečiť mestu účasť, aj podiel na majetku, i keď mesto nevložilo svoj majetok.

Žalobca neinicioval podpis zmenky ako cenný papier, ako dokument zabezpečujúci vstup LSMH a. s. do LSMH s. r. o. . V záujme záchrany akciovej spoločnosti, majetku a realizácie projektu výstavby Martinské hole konal v prospech LSMH a.s., kde mesto Martin už v tom čase porušilo zákon o akciových spoločnostiach, duplicitne a neoprávnene v roku 1999 vložilo majetok ten, ktorý už bol navŕšený do LSMH a.s. do Turiec a. s..

Po neúspešnom a odmietnutom vklade majetku mesta Martin do základného imania, sa situácia zjavne skomplikovala a zmarenie projektu, zámeru výstavby spôsobilo veľké finančné, morálne škody akcionárom.

Z iniciatívy vtedajšieho primátora E., v rozpore so zákonom o akciových spoločnostiach, zmarilo mesto vklad majetku do katastra, kde primátor porušil a zneužil právomoc verejného činiteľa, nerešpektoval uznesenie mestského zastupiteľstva mesta Martin č. 41/1995 zo dňa 29.3.1995, uznesenie predstavenstva a valného zhromaždenia LSMH a. s.. Uskutočnil sa z jeho iniciatívy neoprávnený a duplicitný vklad majetku do inej akciovej spoločnosti a to do spoločnosti Turiec a. s..

Mesto Martin napriek výzvam ostatných akcionárov v rokoch 1997 – 1999 (dôkaz č. 65) zmarilo projekt, podalo dňa 6.5.2002 návrh na konkurz na LSMH a.s. vyhlásený dňa 29.6.2005 č.k. 39K/128/2002, čím naplnilo a dokonalo porušenie zákona, i s podozrením na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, napriek dôrazným upozorneniam poslanca a právnika zároveň, na mestskom zastupiteľstve mesta A. G. Q. B..

Žalobca tak, ako to uvádza žalovaný, nekonal v neprospech akcionárov, ale bol nápomocný a inicioval zvolanie predstavenstva a valného zhromaždenia LSMH a.s. , v roku 1999 s cieľom pokračovania v projekte výstavby Martinských Holí a vôbec nebolo konanie v rozpore s činnosťou LSMH s. r. o., ktorá bola založená v roku 2001.

Zmenka a jej existencia bola schválená na predstavenstve LSMH a. s. riadnym hlasovaním a teda nebola v rozpore so zákonom tak, ako to je uvedené aj vo výroku prokuratúry.

Prokurátor G. I., ako zastupujúci generálny prokurátor Generálnej prokuratúry, nebol nikdy členom HZDS , nerozhodoval o trestnom konaní 1 Pv 924/02-7. Okolnosti prevodu majetku, navŕšenia základného imania do LSMH a. s. sú dve rozdiele konania . Žalovaný zrejme uviedol a spomenul riešenie pohľadávky voči mestu Martin, ktorá bola právoplatne uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Obo/235/03 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 19 Cb 191/02 rozhodnutá i po ústavnej sťažnosti na Ústavnom súde SR uznesením č. 2 Obo 168/2007 a na krajskom súde sp. zn. 19 Cb 161/02-487 zo dňa 12. mája 2005 v neprospech mesta Martin.

Prokurátor G. I. rozhodoval o mimoriadnom dovolaní majiteľa pohľadávky voči mestu Martin, ktorá bola na základe odmietnutia vkladu majetku mestom Martin do LSMH a.s. v roku 1996 – 1997. Opakovaným konaním na Najvyššom súde SR, mesto Martin aj na základe uznesenia ústavného súdu a uznesením Najvyššieho súdu SR prehralo spor o zaplatenie pohľadávky voči PK Faktoring. Pohľadávku v riadnom konkurznom konaní a vypísanom ponukovom konaní vlastnil A. J., neskôr spoločnosť PK Faktoring, R. H.. S uvedenou pohľadávkou žalobca nikdy nedisponoval a ani J. nebol členom LSMH a. s. ako akcionár, konateľ a ani iným spôsobom sa nepodieľal na činnosti akciovej spoločnosti.

Mesto Martin na Najvyššom súde definitívne prehralo spor o 8,4-miliónovú pohľadávku v kauze Lyžiarskeho strediska Martinské hole. Najvyšší súd na konci februára odmietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorým bola odložená vykonateľnosť jeho rozsudku v tomto prípade. Znamená to, že rozsudok je vykonateľný a na jeho základe musí mesto Martin zaplatiť firme PK Faktoring Bratislavského právnika H. R. 8,4 milióna eur. Žalovaný nazval žalobcu vagabundom, čo je urážka žalobcu, a spájanie a formulácia žalovaného slúžila len na znevážení osoby žalobcu a pošpinenie dobrej povesti.

K výroku č. IX. „Poďme ale späť ku podvodníkom ... „ Poďme späť , ale k prípadu“.... .. akcionárom a hybnou silou v nápadoch bol od začiatku vplyvný člen HZDS a osobný priateľ B. A. pán B. C.....“, žalobca uviedol, že žalovaný v článku na upozornenie žalobcu opravil dňa 9.8.2016 pôvodný text z 11.7.2016 , kde nazval žalobcu podvodníkom , upravil text a vynechal časť „... k podvodníkom“, v ostatnej časti článku naďalej pokračoval v urážajúcich a nepravdivých výrokoch.

Žalovaný sa vyjadruje o žalobcovi ako o podvodníkovi. Uvádza, že je akcionár C., hybnou silou v projekte výstavby Martinské hole, ale nekonkretizuje a nedokladuje, z akého dôvodu má byť osoba žalobcu podvodníkom. V spojení s predchádzajúcim tvrdeniami žalovaného o tom, že mal A. a C. obrať mesto Martin o 10 mil. €, je zavádzajúce, vytrhnuté z celého kontextu diania a skutočného priebehu procesu vývoja udalosti v LSMH a. s. .

Žalobca uviedol, že konanie žalobcu bolo riadne došetrené a zdokumentované dôkazmi, uzneseniami z valných zhromaždení predstavenstva, dozornej rady LSMH, a.s., políciou a prokuratúrou a tieto konania boli zrušené v prospech žalobcu. Rovnako v konaniach, kde žalobcom bol F. S. E., boli v rokoch 1998 – 2005 ukončené v prospech žalobcu ...

K výroku č. XI., podľa ktorého na valnom zhromaždení bolo mesto (jeho nový primátor Bernát), zaviazané rozhodnutím HZDS-áckeho zastupiteľstva navýšiť základné imanie (svoj podiel v akciovke) o 103.000.000 Sk „ ..Zhromaždenie riadili manažéri A. , C., ktorý bol v tom čase poslancom mestského zastupiteľstva za HZDS . Všetci akcionári /mesto Martin ,klub Slovenských Turistov Turca, aj Lyžiarsky klub/ sa dohodli vkladať nehnuteľnosti za 103 miliónov Sk „ žalobca uviedol, že valné zhromaždenie LSMH a.s. / ďalej len VZ LSMH a. s./ na zasadnutí 16.12.1995 rozhodlo o navŕšení základného imania nie o 103 mil. Sk, ale na výšku 348.700.000 Sk uznesením a notárskou zápisnicou č. N/82/95, kde jednohlasne bez pripomienok jednotliví akcionári hlasovali za navŕšenie základného imania nepeňažným spôsobom vkladom majetku jednotlivých akcionárov. Uvedenému valnému zhromaždeniu LSMH a.s. predchádzalo schvaľovanie najvyššími orgánmi jednotlivých akcionárov, LK Martin, KSTT, MZ mesta Martin, ktoré mali rozhodujúci vplyv a to menovitá hodnota akcii mesto Martin a LK Martin každý po 103.450.000, čo predstavovalo spolu 41.380 hlasov, KSTT akcie v menovitej hodnote 103.100.000 Sk, spolu hlasov 20.620 hlasov. Spolu traja akcionári disponovali 62.000 hlasmi z celkového počtu hlasov 69.730 hlasov.

Ďalej uviedol, že na mestskom zastupiteľstve, na ktorom sa hlasovalo o vložení mestského majetku mesta Martin dňa 20.3.1995 pod č. uznesenia 41/95 o navŕšení základného imania nefinančným spôsobom, hlasovalo viac ako 2/3-iny poslancov mestského zastupiteľstva, čo z celkového počtu poslancov 41 je 30. Tiež uviedol, že v tom čase za HZDS boli v mestskom zastupiteľstve mesta Martin 17 poslanci a to znamená, že hlasovalo za navŕšenie ďalších 13 poslancov, ktorí ak by nepodporili projekt, nebol by schválený. Aj v tomto prípade žalovaný zavádza verejnosť a spája s menom žalobcu. Žalobca ďalej tvrdil, že samotným zverejnením jednostranného komentáru žalovaného uverejnením poloprávd, účelovým spojením deformovaných formulácii v spojení s vymyslenými tvrdeniami majú za následok priamy i nepriamy zásah do osobných práv žalobcu, spôsobili ujmu na cti, mene, dobrej povesti i ľudskej dôstojnosti. Žalovaný koncepciou jednotlivých časti príspevku - článku na verejnej sieti, upriamoval pozornosť na osobu žalobcu, uviedol nepravdivé výroky a komentáre.

Vo vzťahu k výroku XIII., ktorý bol formulovaný ... „Viete, kto z akcionárov nemal svoj majetok? Lyžiarsky klub Martin a jeho predseda C. vleky a pozemky v hodnote 103.000.000 Sk boli založené v prospech iného subjektu“, žalobca uviedol, že celá formulácia a zmysel tejto časti článku je podsúvaná a uvedená tak, aby príčina za nevloženie majetku akcionárov, bola na strane jednej, resp. dvoch osôb a to žalobcu a aj spomínaného A. ako člena LK Martin a predseda predstavenstva LSMH a.s.. Koncept článku je účelový v neprospech žalobcu. Uvedené je formulované nepresne a nepravdivo. Majetok LK Martin v termíne návrhu na vklad do katastra 10.6.1996 nebol blokovaný žiadnym záložným právom zo strany subjektu, ktorý vlastnil, alebo bol spoločníkom žalobca C., Eurošarm, Porfil, BW, Jasoma. Žalovaný všetky argumenty aj samotnú koncepciu článku nasmeroval k osobe žalobcu, alebo ním vlastniacim spoločnostiam a uvádza Euro šarm s.r.o, Euro šarm Sata, Šarm, Profil ,s.r.o. Jasoma s.r.o. v tej časti uviedol nesprávne a deformované údaje a tvrdenia. Majetok LK Martin v čase podania návrhu na vklad do LSMH a.s. pod číslom 1094/96 zo dňa 10.6.1996 nebol zaťažený /viď LV XXXX, XXXX z 10.6.1996 – v časti ťarchy: bez obmedzenie/. Majetok LK Martin a KSTT bol vo vlastníctve LK Martin a pozemky v spoločnom podielovom vlastníctve KSTT a LK MT 50% : 50%. Nebol prevedený do Euro šarm s.r.o. a žiadna okolnosť uvádzaná žalovaným nebránila vklad majetku zo strany LK Martin a KSTT dokončiť. Naopak pri vkladovaní majetku do LSMH a.s. zo strany mesta Martin bol majetok mesta zaťažený záložným právom a to zapísaním na LV XXXX Rekreačná chata s. č. XXXX na strane 2 v kolónke ťarchy:

a/ záložné právo pre B. A. 4.500.000 Sk
b/ záložné právo pre B. A. 1.300.000 Sk
c/ záložné právo pre A. E. L.. T. 2.000.000 Sk
d/ záložné právo pre R. E. T. 15.000.000 Sk
e/ záložné právo pre R. E. T. 10.000.000 Sk

K výroku XV. (v žalobe uvedenému ako výrok č. 16) žalobca uviedol, že žalovaný aj v tejto časti opakovane uvádza nepravdivo a nepresne fakty, zámerne deklaruje skutočnosti , ktoré nie sú podložené

žiadnym preukazným spôsobom a dokladmi. Majetok v čase vkladu bol majetkom LK a nebol prevedený na inú spoločnosť. Majetok Lyžiarskeho klubu z LV č. XXXX a LV č. XXXX bol schválený na prevod do novej v tom čase pripravovanej akciovej spoločnosti / neskôr LSMH a.s. / na VZ LK Martin v roku 1993, ďalej za zmenených okolnosti / vysporiadanie podielového vlastníctva medzi KSTT a LK Marin na LV XXXX / a po neúspešnom vkladovaní majetku v roku 1996, ktoré bolo ukončené dňa 17.3.1997 opätovne na VZ LK MT v roku 1998 schválilo prevod majetku do Euro šarm s.r.o., teda nie bez súhlasu VZ LK MT a ani uvedené schválenie neovplyvnilo vklad majetku LK MT do LSMH a.s v roku 1996 – 1997. Žalobca nepodpísal sám so sebou zmluvu tak, ako to vyjadruje žalovaný v tejto časti článku. Navrhovateľ bol od roku 1993 štatutárnym zástupcom LK Martin ako občianskeho združenia v zmysle príslušného zákona č. 83/1990 z 27.3.1990 . Bol riadne zvolený do funkcie riaditeľa spoločnosti a aj predsedu správnej rady LK Martin na VZ LK Martin. V zmysle zákona č. 83/1990 a Obchodného zákonníka č. 513/1991 bola funkcia riaditeľa občianskeho združenia v tom prípade LK Martin, riaditeľa súkromnej spoločnosti v tom prípade Euro šarm s.r.o. i podielového spoluvlastníka tejto spoločnosti v súlade so všetkými právnymi aj morálnymi predpismi a zákonmi. Právomoci riaditeľa predsedu predstavenstva, boli preukazne dané v Stanovách Občianskeho združenie LK Martin a detailnejšie rozvedené v Organizačnom poriadku LK Martin, ktoré boli súčasťou Stanov LK Martin a podliehali kontrole Dozornej rady LK Martin a vo vymedzených bodoch Valným zhromaždením LK Martin. Žalobca postupoval v súlade s uvedenými kompetenciami a uzatváranie zmlúv so súkromnými spoločnosťami bolo v kompetencii riaditeľa a štatutára, o ktorých boli informovaní členovia správnej rady, Dozornej rady a aj predkladané na VZ LK Martin. Lyžiarsky klub a spoločnosť Euro šarm s.r.o., Profil s.r.o., Šarm s.r.o., Jasoma s.r.o., mali od roku 1993 až do roku 2001 uzatvorené riadne zmluvy o spolupráci, riadne zmluvy o spolupráci a aj o pôžičkách.

K výroku pod XVII. (výrok v pôvodnej žalobe č. 17) žalobca uviedol, že uvedený výrok nie je správny. V tom čase žalobca bol podielovým spoločníkom v spoločnosti EURO ŠARM s.r.o. kde vlastnil 25 % podiel. Pôžičky a všetky poskytnuté finančné prostriedky do občianskeho združenia LK Martin boli s vedomím správne rady /ďalej len SR LK MT/, Dozornej Rady LK Martin, /ďalej len DR LK MT /, kde spomínané spoločnosti v rámci podpory športu, kultúry, zdravotníctva v tom čase sa zameriavali na šport, podporovali z vysokých príjmov a ziskov mládež a šport v regióne Turiec. Veľká časť z podpôr bola sponzorským príspevkom na výchovu pretekárov, ako je A. R., účastníčka Majstrovstiev sveta v lyžovaní, F. P. olympionik. Platby, dotácie, ale aj pôžičky, boli riadne zaevidované, kontrolované príslušnými kontrolnými orgánmi, ako napríklad Daňového úradu Martin. Žalobca ako štatutárny organ LK Martin právoplatne a s vedomím SR LK MT, DR LK MT podpisoval zmluvy, o pôžičkách od fyzických osôb, právnických osôb, v tom čase Euro šarm s.r.o. disponovala veľmi dobrými hospodárskymi výsledkami, hotovosťou a naopak občianske združenia, športové kluby trpeli na nedostatok finančných prostriedkov. LK Martin hlavne v letnom období, kedy neboli tržby z Lyžiarskeho strediska Martinské hole – prevádzka vleky. V tom čase bola bežná prax, že aktuálne mzdy a prevádzku strediska Martinské Hole a LK Martin hradila spoločnosť Euro šarm s.r.o., Profil, F. A. A. a ďalšie spoločnosti. Finančné prostriedky v zimnom období sa postupne uhrádzali z príjmov v zimnom období s riadnym účtovným dokladom. V období 1996 – 1997 tak bola dohodnutá finančná čiastka v rozpätí od 2 do 6 mil. Sk a spísaná okrem iného aj na Úrade JUDr. Kolcunovej s predložením všetkých relevantných účtovných dokladov. V tom čase narastal záväzok LK Martin voči všetkým veriteľom, kde bol konateľ žalobca spoločnosti Euro šarm, Šarm, Profil, Jasoma BW a.s.. Záväzky LK Martin súčasne pohľadávky firiem žalobcu, boli oprávnené, riadne zdokladované zmluvne, notárskymi zápisnicami. Záväzky nevyplynuli zo špekulatívnych zámerov, ale zjavne z nedostatku finančných zdrojov v občianskom združení Lyžiarsky Klub Martin rok 1997 – 1999 /investícia a nízke tržby v zimnom období v dobe splátok /. V období rokoch 1993 – 1996 boli nutné náklady na obnovu lyžiarskeho strediska Martinské Hole – vleky údržba, obnova vzťahov s Turistickým klubom, reálne rozdelenie majetkov z dôb socializmu, nákup snežného vozidla , bez ktorého nebola možná prevádzka svahov na lyžovanie i mnohé ďalšie náklady. Rozhodujúcim faktorom ale boli nedostatočné príjmy z prevádzky vlekov. V tom čase Eurošarm prosperovala a všetky spoločnosti boli schopné požičať na prevádzkové náklady na základe riadnych zmlúv a zápisníc. Zo strany Euro šarm s.r.o. a spoločníkov bola oprávnená otázka, kedy a ako sa navrátia finančné prostriedky požičané z Euro šarmu do LK Martin a aká je záruka, že finančné prostriedky budú vôbec navrátené. Požadovať okamžitú splatnosť zo strany spoločnosti žalobcu /Euro šarm, Profil, BW, znamenalo by to bankrot, konkurz a zastavenie činnosti v stredisku Martinské Hole, v LK Martin a z tohto dôvodu nebola požadovaná okamžitá splatnosť, ale požadovalo VZ - spoločníci Euro šarmu uzatvoriť Zmluvu o zriadení záložného práva so súhlasom DR LK MT pokračovaním v realizácii projektu

výstavby a participácie spolu s LK MT, mestom a FO. Tvrdenie a pochybnosti žalovaného v článku sú neoprávnené , nepodložené a zámerne skreslené.

K výroku pod XIX. (v pôvodnej žalobe označený ako výrok žalovaného č. 18) žalobca uviedol, že tvrdenie v takomto kontexte je nepravdivé a zavádzajúce. Žalovaný vedel a mal možnosti si tieto fakty a tvrdenia pred zverejnením overiť. Euro šarm s.r.o. , kde bol žalobca konateľom, zároveň bol riaditeľom občianskeho združenia Lyžiarsky klub Martin, neporušil žiadne právne ustanovenie, naopak dlhodobo podporoval činnosť LK MT a tým aj prevádzku na Martinských Holiach. Zákon ani v súčasnosti nezakazuje konateľovi v spoločnosti s ručením obmedzeným, aby bol zvolený do funkcie riaditeľa Občianskeho združenia, v tomto prípade Lyžiarsky Klub Martin. Žalobca v tom čase od roku 1993 do 2020 mal a aj v súčasnosti má právo zo zákona o občianskych združeniach, stanov LK Martin v spojení s organizačným poriadkom i na základe riadnych, mimoriadnych valných zhromaždeniach LK MT a ich uznesení, pokynov dozorných rád a schválených zápisníc predstavenstva Lyžiarskeho Klubu Martin. Žalobca ako konateľ spoločnosti Euro šarm s.r.o. podpisoval samostatne a v záujme zachovania plurality a zákonnosti boli:

a/ Zmluva o zriadení záložného práva medzi Euro šarm s.r.o. a Lyžiarskym klubom Martin zo dňa 1.1.1996 s účinnosťou a právoplatnosťou dňom zápisu do katastra nehnuteľnosti / 1998/
- schválená na zasadnutí spoločníkov Euro šarm s.r.o. aj na Valnom zhromaždení LK Martin.

b/ Kúpno-predajná zmluva medzi Lyžiarskym Klubom Martin a spoločnosťou Euro šarm s.r.o. zo dňa 23.4.1998
- schválená na valnom zhromaždení Lyžiarskeho klubu Martin 1998, 1999
- Majetok LK Martin v dobe navršovania základného imania do LSMH a.s. 1996 – 1997 do posledného uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 OS 7/97 bol vedený na LV XXXX, XXXX

Tvrdenie žalovaného o podpise majetku „navrhovateľom sám sebe“ je nepravdivé a zámerne skreslené v dôkazoch č. 50 - 51 preukazuje žalobca, že kúpna zmluva medzi Lyžiarskym Klubom Martin a Euro šarm s.r.o. , bola podpísaná za stranu Euro šarm F. C. G. na základe poverenia spoločníkov a na strane Lyžiarskeho Klubu Martin žalobcom. Majetok Lyžiarskeho Klubu bol prevedený so súhlasom relevantných orgánov v Eurošarme a aj v Lyžiarskom Klube riadnou kúpnou zmluvou a to za 1.000.000 + prevzaté záväzky v hodnote 29.535.177 Sk , vyplýva to aj zo samotnej zmluvy, príloh, ktorej boli neoddeliteľnou súčasťou aj dodatky A-D, pohľadávky, záväzky, hnuteľný majetok a nehnuteľný majetok, zamestnanci. Všetky záväzky boli riadne uhradené.

K výroku pod XXI. (v pôvodnej žalobe označený ako výrok č. 19) žalobca uviedol, že

a/ Akciovka, C. A., nebola akciovkou dvoch fyzických osôb, ale akcionárov tak, ako sú uvedení vo výpise z Obchodného registra SR Lyžiarske stredisko Martinské hole a.s. / ďalej len LSMH a.s. /

b/ Schválením na valnom zhromaždení vstupu do eseročky, sám žalovaný potvrdzuje, že vedomosti o vzťahoch medzi LSMH a.s. a LSMH s.r.o. v období zverejnenia článku a vystúpenia 2016 – 2017 mal na dostatočnej úrovni a prevzal aj kompletný materiál s kópiami dokladov od žalobcu v roku 2016. Spoločnosť, ktorá vznikla ako Lyžiarske stredisko Martinské Hole s.r.o. / ďalej len LSMH s.r.o. / 2001, v období vkladu majetku a tvorby zámeru výstavby lyžiarskeho strediska neexistovala a je pochybným pokusom a zámerom žalovaného spojiť projekt, vklad majetku, zmenku a pohľadávku do jednej jemu sa hodiacej línie.

c/ LSMH s.r.o. vznikla na základe neúspešného navŕšenia základného imania / ďalej len ZI / v LSMH a.s., kde aj mesto Martin bolo 33% akcionárom. Na základe pochybenia bývalého primátora mesta Martin nerešpektovaním:
- uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia LSMH a.s. zo dňa 16.12.1995 N 82/95 a NZ 79/85 notárom overeného a zapísaného uznesenia o navŕšení ZI strana 2 článok IV. o navŕšení základného imania v LSMH a.s.

- uznesenie mestského zastupiteľstva č. 41/95 z roku 1995, kde trojpätinovou väčšinou bolo schválené navŕšenie ZI nefinančným spôsobom - majetkom do LSMH a.s. aj mestom Martin konkrétne Hotel Turiec, Chata na MH a pozemky mesta Martin v hodnote 103 mil. Sk

d/ Uznesením NS SR sp. zn. 1 Obo/235/03 o povinnosti mesta Martin nahradiť nefinančné plnenie navŕšenia ZI v LSMH a.s. plnením finančným je jasným dôkazom o porušení zákona o navŕšení ZI mestom Martin

e/ žalovaný argumentoval, že žalovaní mali byť všetci akcionári, v tomto prípade akcionári po neúspešnom vkladovaní majetku do katastra nehnuteľností, ako aktu dovŕšenia navýšenia ZI v LSMH a.s. v roku 1996. Akcionári dostatočne preukázali, že navrhovali opakovaný vklad, FO vložili know how a LK Martin, KSTT a mesto Vrútky zvolali valné zhromaždenie, kde žiadali mesto Martin, aby opakovali vklad a navýšenie ZI, čo zákon umožňoval.

Parcela č. 5152 (nesprávne číslo) bola majetkom mesta Martin - pozemok pod stavbou chata s. č. XXXX uvedená v návrhu na vklad do katastra nehnuteľnosti V 1094/96 bod 1 Mesto Martin a neskôr opravená ručne F. E., primátorom mesta Martin na p.č. 7152 zároveň vo vyhlásení o upísaní majetku, ktoré je súčasťou návrhu na vklad do katastra V 1094/96. Tvrdenie žalobcu podporuje aj doloženie dôkazu č. 41/55 vyhlásenie o upísaní majetku v spoločnom vlastníctve Lyžiarsky Klub Martin / ďalej len LK MT /a Klub Slovenských Turistov Turca / ďalej len KSTT /, kde jednoznačne parcela č. 5152 nebola vo vlastníctve ani LK MT, ani KSTT a ani žalobcu C., ako to uviedol zavádzajúco a účelovo žalovaný. Žalovaný nepreveril skutočnosti o priebehu návrhu vkladu, ani sa nepokúsil objektívne poznať samotný záver a uznesenia. Z hľadiska poverenia odborne a procesne zdatnej osoby na podanie žaloby za nesplnenie tejto povinnosti zo strany žalobcu bol pokyn a podpísaná plná moc na žalobu na všetkých akcionárov LSMH a. s.. Žalovaný uviedol aj v tomto výroku nepravdivé údaje, fakty a menovaním žalobcu, spojením so zodpovednosťou ako FO za konanie LSMH a.s., ktoré aj napriek dostupnosti k relevantným informáciám skreslil a deformoval, spôsobil priamu ujmu na cti a poškodil osobnosť žalobcu v regióne, ale aj na celom Slovensku. Znížil tým vedome dôveryhodnosť žalobcu v súkromnom živote, ale aj v podnikaní.

K výroku pod XXIII. (v pôvodnej žalobe uvedený ako výrok č. 21) žalobca uviedol, že žalovaný verejne prirovnáva žalobcu k A. a hodnotí vystupovanie podnikateľa C.. Zvýrazňuje úvodzovkami „podnikateľ“, čo považuje žalobca za verejné spochybnenie svojej osoby, bez dôkazov , vysvetlenia a argumentácií, z ktorých by malo vyplynúť takéto tvrdenie a urážajúce ohováranie. Žalobca založil štyri firmy, v ktorých v súčte zamestnal 450 pracovníkov. Výrobná spoločnosť Profil Rakovo s. r. o. 15 rokov produkovala mesačne priemerne 1.300 ton rúr a profilov. Prevádzkoval Stredisko Martinské Hole, spracoval dva projekty, Ostredok a Pod Stráne, pre revitalizáciu Martinských Holí. Spracoval komplexnú štúdiu rozvoja cestovného ruchu regiónu Turiec, zaplatil z firemných a vlastných finančných prostriedkov uvedené projekty, podporoval šport v meste Martin, lyžovanie 20 rokov, Ľadový hokej zachránil založením akciovej spoločnosti MHC. Spoločným menovateľom projektov a výroby, podpory je záujem o verejný život v meste, regióne. Žiaľ prístup niektorých jedincov, prospechárov znevážil diskreditoval činnosť žalobcu práve podobným spôsobom , ako to predvádza žalovaný. Názov „špekulant“ môže žalobca považovať aj za vyznamenanie, kladné ohodnotenie, kto neinovuje, nepristupuje s variabilným myslením a odvahou k projektom i k životu je len prispievateľ konzument. Žalovaný vo výroku potvrdzuje fakt, že navštívil v kancelárii žalobcu, videl množstvo šanónov, súdnych spisov, ktoré priamo i nepriamo súvisia s poškodením dobrého mena žalobcu aj takými neucelenými výrokmi, ako produkoval žalovaný.

K výroku pod XXV. (v pôvodnej žalobe označený ako výrok č. 23) žalobca uviedol, že žalovaný i v tejto časti výroku opakovane vyjadruje pochybnosť o serióznom uzatvorení záložnej zmluvy a kúpnej zmluvy medzi Euro šarm s. r. o. a LK Martin / prevod majetku v lyžiarskom stredisku MH/. Dôkazmi č. 50, 51, uvedenými na strane 23 žalobného návrhu, je preukázané, že výroky spochybňujúce zákonný prevod majetku sú neopodstatnené. Oprávnenosť štatutárov k podpisu zmlúv o zriadení záložného práva, kúpnej zmluvy, bola podložená uzneseniami, schvaľovacím procesom tak v LK MT, ako aj v Euro šarme s. r .o.. Na základe písomného poverenia pre zamestnanca F. C. G. do spoločníkov a konateľa Euro šarm s. r. o. bol oprávnený podpísať všetky dokumenty týkajúce sa záložnej zmluvy, tak aj kúpnej zmluvy a v súlade s právnym predpisom o obchodných spoločnostiach. Žalobca na záver konštatoval, že výrok

spôsobuje zneváženie a spochybňovanie osoby žalobcu a jeho postavenia v spoločnosti aj v bežných podnikateľských konaniach.

K výroku pod XXVII. (v pôvodnej žalobe označený ako výrok č. 24) žalobca uviedol, že žalovaný opakovane účelovo uviedol v článku „Prípad Martinské Hole“ z 11.7.2016 kapitola 1 a v článku z 6.8.2016 len časť Kúpnej zmluvy aj napriek tomu, že mal určite k dispozícii nahliadnuť do spisu na KU, na polícii i vyžiadať na prokuratúre pravdivé a skutočné fakty o celej KZ s prílohami a dodatkami, ktoré boli a sú aj dnes neoddeliteľnou súčasťou KZ medzi LK Martin a EUROŠARM s.r.o.. V tejto súvislosti žalobca predložil celé znenie predmetnej zmluvy a jej dodatky, ktorými preukazoval, že majetok neodkúpil za 1.000.000 Sk, ale za 29.758.000 Sk.

K výroku pod XXIX. (v pôvodnej žalobe označený ako výrok č. 26) žalobca uviedol, že žalovaný tvrdí aj v roku 2016, 2017, 2018 opakovane aj zverejňuje na sociálnej sieti FACEBOOK A. E. naďalej tvrdenia, ktoré sa nezhodujú so skutočnosťou a pravdou. Tvrdenia a výroky sú v rozpore aj s uzneseniami súdov vrátane uznesenia NS SR. Tvrdeniami o žalobcovi v celom kontexte článku z 11.7.2016 nerešpektuje zákon, Trestný zákon 300/2005 Z. z., Občiansky zákonník 40/1964 Z. z a ani Civilný sporový poriadok napríklad v otázke prezumpcie neviny, zastavenia trestného stíhania voči osobe, zastavenia konania.

K výroku pod XXXI. (v pôvodnej žalobe označený ako výrok č. 27) žalobca uviedol, že žalovaný pokračuje v deformovaní skutočného časového priebehu udalosti a vyjadruje sa v štýle poloprávd a vymyslených nadväznosti spojených s prevodom majetku na Martinských Holiach. Majetok A. J. nekupoval od spoločnosti EUROŠARM, ale od spoločnosti BW a. s. a to formou založenia spoločného podniku a predaji časti podniku, čo je podstatný a zákonný postup a tým aj tvrdenie žalovaného je nepravdivé . Prevod 40 % Obchodného podielu na A. J. a založenie LSMH s. r. o. bolo k termínu 8.6.2001 v čase odkúpenia 40% podielu A. J. žalovaný tvrdí, že už existovala pohľadávka voči mestu Martin. Žalobca uvádza, že pohľadávka voči mestu Martin v čase prevodu podielu a založenia LSMH s. r. o. nebola a to z logicky časovej nadväznosti, kde žaloba voči akcionárom Lyžiarskeho strediska Martinské Hole a. s. / ďalej len LSMH a. s./ boli podané až v roku 2002 a voči mestu Martin dňa 20.5.2002. Žalobca sa vyjadruje k výroku žalovaného aj v tom zmysle, že uviedol v článku skutočnosť a fakt, že mesto Martin bolo jednoznačne jediné postihnuté súdom. V tomto smere je preukázateľné dôkazmi , zápisnicami z VZ LSMH a.s. z predstavenstiev LSMH a.s., že ostatní akcionári po neúspešnom a zamietnutom vklade vyzvali mesto Martin na opakovaný vklad majetku do LSMH a. s. v roku 1997 – 2001. Žalovaný ďalej tvrdí vo výroku, že C. mal finančné problémy, dlhuje peniaze. Žalobca v čase prevodu podielu a ani do roku 2004 nemal finančné problémy, nedlhoval ako fyzická a ani ako právnická osoba BW a. s. žiadne peniaze. Naopak, investoval okrem iných investícii, do projektu Martinské Hole.

K žalobe žalobca pripojil veľké množstvo listinných dôkazov, ktoré v žalobe podrobne označil, súd v tejto súvislosti na ne odkazuje a ktorými sa snažil preukázať skutočnosti tvrdené v samotnej žalobe.

Žalovaný sa k žalobe prvýkrát vyjadril podaním datovaným 3.7.2020, na súd došlým 6.7.2020, v ktorom nárok žalobcu neuznával a konštatoval, že do osobnostných práv žalobcu nezasiahol a žaloba aj zadosťučinenie sú nedôvodné.

Žalobca na to reagoval podaním z 13.8.2020, kde v podstate zopakoval svoje skutkové tvrdenia z pôvodne podanej žaloby.

Následne reagoval žalovaný podaním došlým 14.9.2020, v ktorom žalobu namietal. Vysvetlil súčasne motívy, prečo ako občan mesta Martin pred rokmi sa venoval tejto téme a to súkromne na jeho osobnom facebookovom profile bez platenej facebookovej reklamy a verejne na mestskom zastupiteľstve mesta Martin v rámci priestoru vyčleneného na prezentáciu názorov k prerokovaným bodom programu. Počas komunálnych volieb v roku 2014 bola jedna z ťažiskových tém pre kandidátov na primátora otázka,

ako tzv. kauza Martinské hole, v ktorej mesto Martin čelilo pohľadávke a v prípade prehry hrozila mestu strata zhruba 10.000.000 Eur. Ako kandidát na primátora a občan mesta si vtedy prvýkrát naplno a vážne uvedomil, že nejde o maličkosť. V nasledujúcich mesiacoch a rokoch videl, že vtedajšie vedenie mesta napriek proklamovanej transparentnosti v tejto kauze vystupuje tajnostkársky bez úprimnej snahy otvorene informovať Martinčanov o podstate sporu, príčinách a možných následkoch na rozpočet mesta. Keďže facebook je jeho koníčkom, v ktorom zverejňuje občas svoje úvahy, postrehy a blogy, rozhodol sa, že sa pokúsi spraviť obrázok o tejto kauze a niečo o tom napíše. V tom čase nevedel, že existuje nejaký p. C.. Chcel len vedieť, ako sa mohlo z ničoho stať -10.000.000 € pre mesto a to, že niekde na začiatku problému existoval nejaký p. C., vyplynulo z dokumentov, s ktorými sa oboznámil. K I. výroku v žalobe žalovaný pripustil, že jeho konštatovanie urobené v prednese pred poslancami mestského zastupiteľstva o tom, že žalobca bol predsedom HZDS v okrese, bolo nepravdivé, avšak pravdou bolo, že žalobca bol členom HZDS. Poprel však, že by spomínal meno žalobcu hanlivo. Vyslovil úvahu, že ak žalobca bol len členom HZDS, tak ho vlastne svojím nepravdivým výrokom o jeho predsedníctve v okresnej organizácii HZDS len povýšil a nechápe vzhľadom na skutočnosť, že v minulosti sa ľudia do HZDS tlačili, prečo túto skutočnosť vníma žalobca hanlivo. Z jeho pohľadu u žalobcu možno došlo k sebareflexii a po tých rokoch pochopil, že čím väčší HZDS-ák, tým je väčšia hanba.

Pokiaľ žalobca spomínal vo svojich podaniach, že články žalovaného boli opravené z podnetu žalobcu, tak samotný žalovaný pripustil, že ich opravoval niekoľkokrát a aj bez podnetu žalobcu. Naviac následne do spisu žalovaný pripojil posledné znenie svojich príspevkov Kapitola Martinské hole 1 až 4. V súvislosti s prvým napadnutým výrokom, predneseným v príspevku pred poslancami Mestského zastupiteľstva v Martine, konštatoval, že vyjadril ním svoju osobnú skúsenosť, ktorú získal, keď sa na osobu žalobcu dotazoval, čím mal svoj výrok, podľa ktorého je žalobca C., na ktorého keď sa opýtate, tak Vám všade v Martine povedia, že je lepšie nemať s ním nič spoločné. K tzv. výroku III. žalovaný uviedol, že siahodlhé stanovisko žalobcu k tomuto výroku je obyčajným zahmlievaním a odbočovaním od podstaty. Podstata je totiž jednoduchá a dokonca ju potvrdzujú listinné dôkazy od žalobcu, z ktorých vyplýva tá skutočnosť, ktorú opísal v prvej kapitole Prípad Martinské hole ohľadne tej skutočnosti, že na návrh na vklad do katastra, ktorý bol doručený od akciovky (C. a A.) dňa 10.6.1996 na kataster nehnuteľností v Martine, prišla odpoveď katastra z 10.7.1996, podľa ktorej bolo konanie prerušené a to z dôvodu, že nebolo možné zistiť oprávnenosť zástupcov vlastníkov zapísaných na LV č. XXXX konať v mene právnickej osoby. Na odstránenie nedostatkov dal kataster lehotu 30 dní, pričom bolo zistené, že svoj majetok nemal v poriadku Lyžiarsky klub Martin a jeho predseda C.. Vleky a pozemky v hodnote 103.000.000 Sk boli založené v prospech iného subjektu. K týmto a ďalším tvrdeniam žalovaný uviedol, že listinné dokumenty o tom mu poskytol sám žalobca pri osobnom stretnutí 11.7.2016. Podľa názoru žalovaného nemohlo touto konštatáciou byť poškodené meno žalobcu, pretože cieľom žalovaného bolo poukázať na to, že k bezproblémovému ukončeniu navýšenia imania nedošlo z viny lyžiarskeho klubu. Pritom nie je podstatné, či v dôsledku administratívneho pochybenia, alebo s úmyslom. Dôležité je, že k navýšeniu imania nedošlo a to bol impulz pre mesto vycúvať zo spoločného podniku.

K výroku č. V. v pôvodnej žalobe uvedenému pod číslom 4 žalovaný uviedol, že aj keď sa tento výrok žalobcovi nepáči, A. si to zaslúžili povestnou nocou dlhých nožov tzv. parným valcom zo zlatej ldky a inými totalitnými excesmi. Keď raz kataster odpíše, že majetok, ktorý chcú lyžiari vkladať, je založený, tak je to de facto cudzí majetok a žalobca by sa mal sám seba opýtať, prečo po tejto skúsenosti mesto už nechcelo v biznise pokračovať. Preto takýto výrok nemôže byť negatívnym zásahom do osobnosti žalobcu, pretože samotnou činnosťou voči spoluakcionárovi, ktorým bolo mesto, žalobca potvrdil pravdivosť výroku.

K výroku č. VII. v žalobe uvedenému pod č. 5 žalovaný pripustil len malú nepresnosť pri zmienke o tom, ktorý prokurátor zastavil trestné stíhanie žalobcu a uviedol, že je pravdou, že trestné stíhanie zastavil iný prokurátor. Pri tejto nepresnosti vo vystúpení žalovaného pred mestským zastupiteľstvom mesta Martin pomýlila žalovaného rozprava v pléne, kde bol spomenutý prokurátor I.. Na podstate veci to však nič nemení. Trestné stíhanie v súvislosti so vstupom akciovky do s.r.o.-čky bola podľa neho oprávnené, keďže zmenka, ktorá v tomto procese figurovala, je podvod. Žalovaný má za to, že všetci, ktorí sa podieľali na vykonštruovaní použitia akceptácii tejto zmenky, by mali byť trestne stíhaní pre súbeh viacerých trestných činov bez ohľadu na dôkaz žalobcu, že zmenku neinicioval. Je na nej totiž

jeho podpis. Na druhej strane ale žalovaný nikdy netvrdil, že pohľadávkou, ktorá zo zmenky vyplývala, disponoval žalobca. Naopak, žalovaný tvrdil a prízvukoval, že za pohľadávkou je p. J. a jeho ľudia, ktorí podali žalobu na mesto 20.5.2002. Pokiaľ žalobca našiel v časti výroku „prokurátor I. v roku 2009 vrátil vagabundov späť do hry“ a myslí si, že označenie vagabund sa vzťahuje na neho, je to prekvapujúce, pretože od roku 2002 by sa dala označiť za vagabundov skupina okolo p. J., kdežto p. C. už len s prižmúrenými očami. Naviac tvrdenie žalovaného, že žalobca bol odstavený a do hry vstúpil J., v konečnom dôsledku žalobcovi pomáha. Preto v tomto prípade nejde o negatívny zásah do osobnostných práv žalobcu.

K výroku č. IX., ktorý znel najskôr „Poďme ale späť ku podvodníkom, neskôr poďme späť ale k prípadu“, žalovaný uviedol, že v súčasnom vyhotovení jeho príspevkov na facebooku, tento výrok neexistuje a preto je dokazovanie v tejto veci irelevantné.

K výroku č. XI., že žalovaný koncipoval text tak, aby smeroval zodpovednosť na žalobcu, je táto domnienka žalobcu nesprávna. Jeho články sú motivované faktami a nie zlomyseľnosťou.

K výroku č. XIII., v pôvodnej žalobe uvedenému ako výrok č. 15, žalovaný opätovne spochybnil možnosť jeho negatívneho zásahu do osobnostných práv žalobcu konštatujúc, že tieto jeho tvrdenia preukazuje zmluva o zriadení záložného práva na daný majetok zo dňa 1.1.1996, ktorá potvrdzuje, že predmetné parcely z LV č. XXXX boli už 1.1.1996 založené v prospech firmy Eurošarm s.r.o., ktorej konateľom bol podľa výpisu z obchodného registra žalobca.

K výroku č. XV., v pôvodnej žalobe uvedenému pod č. 16, tvrdil žalovaný, že žalobca vysvetľovaním tohto výroku potvrdzuje svoju nekompetenciu a neschopnosť porozumieť napísanému textu a vyjadruje sa k úplne iným faktom. Žalovaný totiž týmto výrokom opisuje, kedy a prečo došlo k uzavretiu zmluvy o zriadení záložného práva v prospech firmy Eurošarm s.r.o. dňa 1.1.1996. Žalobca sa naopak vyjadruje len k procesu vkladania tejto zmluvy do katastra nehnuteľností, ktorý nastal o pol roka neskôr. Dokonca žalobca vysvetľuje ako fungoval vzťah medzi C. a C., čiže dáva za pravdu autorovi článku a ani slovom nevyvracia obsah zmluvy. Sám ju prináša ako dôkaz a preto tento výrok nepotvrdzuje negatívny zásah do osobnosti žalobcu.

K výrokom pod č. XVII., označený v pôvodnej žalobe pod č. 17 a k výroku pod č. XIX., v pôvodnej žalobe pod č. 18, žalovaný uviedol, že žalobca nepochopil obsah týchto slov a on sám, teda žalovaný, nemá pochybnosť a je mu jasné, ako fungoval C. s C.. Naviac desiatkami listinných dôkazov tieto skutočnosti žalobca potvrdil. Ohľadne kúpy majetku Lyžiarskeho klubu firmou Eurošarm, s.r.o. dňa 23.4.1998 tento výrok žalovaný napísal len na dokreslenie, kde skončil veľký majetok lyžiarskeho klubu. Ak sa žalobca pozastavuje nad tým, že ku cene treba pripočítať aj pohľadávky za 29 miliónov, tak je nutné konštatovať, že tie pohľadávky boli pohľadávkami voči žalobcovým firmám a ak tvrdí, že ich riadne splatil, tak ich splatil v podstate sám sebe. Preto aj u týchto výrokov žalovaný rozporoval negatívny zásah do osobnosti žalobcu.

K výroku č. XXI., v pôvodnej žalobe uvedenému pod č. 19, žalovaný opätovne namietal negatívny zásah do dobrej povesti žalobcu s poukazom na tú skutočnosť, že niekedy je bežné označenie akciovky podľa mien štatutárov.

K výroku č. XXIII., v pôvodnej žalobe uvedenému pod č. 21, žalovaný uviedol, že týmto výrokom len opísal svoje pocity z návštevy v kancelárii žalobcu. Dokazovanie zameral na minulosť a je mu ľúto, ak sa práve na podnikaní žalobcu ukázalo, že podnikanie je vždy spojené s rizikom neúspechu. Zmienka o politických názoroch žalovaného je veľmi vhodná a dokazuje, že každý politicky angažovaný človek musí byť pripravený znášať aj negatívne postoje okolia.

K výroku č. XXV., v pôvodnej žalobe uvedenému pod č. 23, žalovaný uviedol, že predložená zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti z 1.1.1996, ktorú mu dal k nahliadnutiu žalobca, ho zaujala z toho dôvodu, že bola uzatvorená v čase, keď ten majetok lyžiarskeho klubu nemal žalobca zakladať v prospech tretieho subjektu, keďže ho lyžiarsky klub sľúbil ako príspevok akcionára lyžiarov do navršovania základného imania akciovky. Preto takéto tvrdenie nemôže zasiahnuť negatívne do osobnostných práv žalobcu.

K výroku č. XXVII., v žalobe uvedenému pod pôvodným č. 24, žalovaný poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia, ktoré súviseli s týmto tvrdením a spochybnil negatívny zásah do osobnostných práv žalobcu týmto výrokom.

K výroku pod č. XXIX., v pôvodnej žalobe uvedenému pod č. 26, žalovaný uviedol, že takýto obraz si o osobe žalobcu vytvoril po vzájomnom rozhovore a na tom nie je nič dehonestujúce, nič, čo by žalobcu mohlo zdiskreditovať, skôr nim vyjadril malú dávku súcitnosti a ľútosti. Spomenul, že sám žalovaný v duchu krútil hlavou, že žalobca je za tie roky už z toho dopletený a sám seba presvedčil o svojej verzii.

K výroku č. XXXI., v pôvodnej žalobe uvedenému pod č. 27, žalovaný uviedol, že citát a odseky, ktorý žalobca napadol ,sú prerozprávanou verziou rozhovoru medzi žalovaným a A. J.. Ak žalobca vidí nejaké faktografické nepresnosti, mal by to vysvetliť A. J.. V tomto prípade môže ísť o prípadnú dehonestáciu žalobcu slovami svedka A. J., preto takýmto spôsobom žalovaný nemohol do osobnostných práv žalobcu zasiahnuť.

V závere svojho vyjadrenia žalovaný poukázal na skutočnosť, že prípadné odškodnenie dobrého mena žalobcu je už dávno premlčané. Články boli napísané pred 4 rokmi a žalobca sa spamätal neskoro. Jeho majetková ujma je premlčaná. Detaily, ktoré sa žalobca snaží prezentovať ako zásahy do jeho osobnosti, nezaujímali takmer nikoho ani pred 20 rokmi a už vôbec nie teraz. Politik, aj regionálny, musí zniesť negatívny prístup k oveľa väčšej miere než bežný občan, aj osočovanie a nadávky a urážky. Žalobca si možno myslí, že je stred vesmíru, v skutočnosti on a jeho ujma takmer nikoho netrápi, pretože statusy na facebooku starnú rýchlejšie ako rožky v Jednote. Požiadavka na majetkové odškodnenie vo výške 200.000 € svedčí o strate miery a súdnosti. Osobný profil žalovaného na facebooku je jeho súkromná záležitosť a jeho súkromné názory, nikomu ich nevnucuje, nepropaguje ich platenou reklamou. Ak sa žalobcovi nepáči, čo píše, nemusí to čítať. Aj on môže totiž na svojom facebookovom profile zverejniť jeho, čiže žalobcovu verziu a tým to vybaviť.

Rovnako žalovaný pripojil niekoľko listinných dôkazov a aktuálne znenie článkov Prípad Martinské hole, prvá, druhá, tretia a štvrtá kapitola tak, ako sú naposledy zverejnené na jeho facebookovom profile a navrhol vypočuť väčšie množstvo svedkov (viď č.l. 1048).

Súd vo veci vypočul nielen strany sporu, ale aj svedka F. S. E., ktorý bol primátorom mesta Martin v rokoch XXXX – XXXX, prečítal všetky listiny, ktoré strany sporu pripojili do spisu. Návrhom na výsluch ďalších svedkov, či už zo strany žalobcu, alebo zo strany žalovaného, súd nevyhovel a to v dôsledku tej skutočnosti, že pri predbežnom právnom posúdení sporu na základe toho, čo bolo v konaní produkované, mal dostatočne preukázaný skutkový stav veci tak, aby vo veci mohol zaujať stanovisko a právny názor.

Žalobca uplatnil svoje nároky a tak je ich aj nutné posudzovať v zmysle ustanovení § 11 a nasledujúcich Obč. zákonníka (Zákon č. 40/1964 Zb.).

Podľa § 11 Obč. zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 12 ods. 1 Obč. zákonníka písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby, alebo jej prejavov osobnej povahy, sa smú vyhotoviť, alebo použiť len s jej privolením.

Podľa § 12 ods. 2 Obč. zákonníka privolenie nie je potrebné, ak sa vyhotovia, alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové, alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona.

Podľa § 12 ods. 3 Obč. zákonníka podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť, alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, alebo aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Obč. zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť, v spoločnosti má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Obč. zákonníka, výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 15 Obč. zákonníka po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jej rodičom.

Podľa § 100 ods. 1 Obč. zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v tomto zákone ustanovenej (§ 100 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 Obč. zákonníka premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 100 ods. 3 Obč. zákonníka nepremlčujú sa tak isto práva z vkladov na vkladných knižkách, alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

Podľa § 101 Obč. zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

V ust. § 11 ide o exemplifikatívny výpočet tých stránok osobnosti človeka, ktoré existujú ako jednotlivé dielčie práva, ktorú zabezpečujú občiansko–právnu ochranu jednotlivých typických hodnôt (stránok)

osobnosti fyzickej osoby. Výraznú stránku osobnosti človeka predstavuje právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Česť fyzickej osoby patrí k významným právnym hodnotám, lebo má dôležitý význam pre vzťah fyzickej osoby, alebo k iným fyzickým osobám a ostatným účastníkom občiansko-právnych vzťahov a tým značne ovplyvňuje aj postavenie fyzickej osoby v spoločnosti. Zákon chráni fyzickú osobu najmä proti rozširovaniu nepravdivých tvrdení (napr. nepravdivé tvrdenia, tvrdenia znižujúce mravný profil fyzickej osoby, jej vlastnosti, zmýšľanie a správanie) a to bez rozdielu, akými prostriedkami k nemu dôjde. Celkom osobitnú kategóriu v rámci tejto skupiny predstavujú nepravdivé skutkové tvrdenia, či hodnotiace úsudky a kritické stanoviská. Tieto kategórie sú úzko spojené s mediálnou sférou. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva treba poukázať na to, že hranice kritiky verejne činných osôb (politikov, sudcov, štátnych zamestnancov ...) sú ďaleko širšie, ako v prípade „bežných ľudí". Osobitnú kategóriu osôb predstavujú tzv. osoby verejného záujmu. Znížený prah citlivosti zásahu do súkromnej sféry týchto osôb vychádza z toho, že tieto osoby dobrovoľne a vedome vstupujú do verejného života a preto musia počítať so zvýšeným záujmom verejnosti o svoj súkromný, ale aj pracovný život. „Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť, alebo hroziť práva chránené § 11 Obč. zákonníka, vyvolanie následkov sa nevyžaduje. Ten, kto sa zásahu dopustil, nemôže sa zbaviť zodpovednosti, ani dôkazom, že bol v omyle" (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 24.4.2003 sp. zn. 28Cdo/2194/2002).

„Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie, alebo obvinenie, ktoré zasahuje do práva chráneného § 11 a nasl. Obč. zákonníka. Skutočnosť, že pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo išlo len o nedbanlivostné preberanie poznatkov a ich rozširovanie, je bezvýznamná. Proti žalobe na ochranu osobnosti sa nemožno úspešne brániť tým, že žalovaný len šíril informácie, ktoré sám počul" (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 25.9.2003 sp. zn. 28Cdo/1410/2002).

„Pri skúmaní primeranosti posudzovaného výroku treba predovšetkým odlíšiť, či ide o skutkové tvrdenie, alebo hodnotiaci výrok, keďže podmienky kladené na každú z týchto kategórií sa odlišujú. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorú možno zistiť pomocou dokazovania a ktorého pravdivosť je overiteľná. V zásade platí, že uverejnenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ táto informácia nie je podaná tak, že skresľuje skutočnosť, alebo pokiaľ nie je taká intímna, že by odporovala právu na ochranu súkromia a ľudskej dôstojnosti" (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 20.1.2010 sp. zn. 30Cdo/2900/2008).

Výkonom práva kritiky nedôjde k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby iba v prípade, ak ide o právom prípustnú kritiku, resp. kritiky oprávnenú. To predpokladá, že pri nej nie sú prekročené medze vecnej a konkrétnej kritiky a súčasne, že takáto kritika je primeraná aj čo do obsahu, formy a miesta, t.j. že nevybočuje z medzí nevyhnutných na dosiahnutie sledovaného a zároveň uznaného cieľa. O vecnú kritiku nejde v prípade, ak vychádza z nepravdivých podkladov a ak sa z týchto nepravdivých podkladov vyvodzujú vlastné hodnotiace úsudky znevažujúceho charakteru (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 11.11.2010 sp. zn. 30Cdo/5161/2008).

„Kritika spoločenských javov je potrebná a v zásade ju nemožno považovať za zásah do práv chránených § 11 a nasl. Obč. zákonníka. Ak však zo skutkových okolností uverejnených v článku nemožno vyvodiť zodpovedajúce závery, nejde o právom prípustnú kritiku, ale o tvrdenie, ktoré nemá základ v skutkovom deji. Za pravdivé opísanie skutkových okolností nemožno považovať také, keď autor článku síce uvedie pravdivé skutočnosti, ale niektoré skutočnosti vynechá, alebo ich nerozvedie do takej miery, aby si čitatelia mohli vytvoriť vlastný názor na vec. Tento spôsob opísania skutkového deja čitateľovi neumožňuje v konečnom dôsledku urobiť si vlastný hodnotiaci úsudok, resp. má za následok skreslenie jeho hodnotiaceho úsudku. V tejto súvislosti Ústavný súd poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 27.2.2001 vo veci Jeruzalem c. Rakúsko, v ktorom súd uviedol, že tam, kde vyhlásenie prerastie do hodnotiaceho výroku, proporcionalita zásahu môže závisieť od toho, či existuje dostatočná skutková základňa pre napadnuté vyhlásenie, pretože dokonca aj hodnotiaci výrok bez akejkoľvek skutkovej základne na jeho podporu môže byť prehnaný" (nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.6.2011 sp. zn. I.ÚS 408/2010).

Ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 385/2012 z 21.1.2014 sa zaoberal slobodou prejavu v kolízii s právom na súkromie, pričom z odôvodnenia tohto nálezu vyplýva, že „Jadrom ochrany ľudských práv je vždy snaha o maximalizáciu hodnôt slobody, rovnosti a dôstojnosti jednotlivcov, ktoré predstavujú určité spojené nádoby, kde nie je možná ich absolutizácia, ale len rozumné vyvažovanie".

„I napriek spomínanej rôznorodosti judikatúry existuje v oblasti difamačných sporov niekoľko základných orientačných kritérií, ktoré zvyknú byť zohľadňované pri riešení otázky ochrany osobnostných práv v strete so slobodou prejavu a ktorých systematickým posúdením možno uzavrieť, či bude daná prednosť ochrane slobody prejavu, alebo naopak osobnostným právam. Medzi uvedené základné kritériá patria status osoby, do ktorej osobnostných práv bolo zasiahnuté, obsah a forma prejavu, status autora prejavu, úmysel, cieľ a motív autora prejavu". K statusu osoby, do ktorej osobnostných práv bolo zasiahnuté, Ústavný súd v tomto náleze uviedol, že „najvšeobecnejšia klasifikácia osôb, do ktorých osobnostných práv malo byť výkonom slobody prejavu zasiahnuté, je ich rozdelenie na osoby verejné a osoby súkromné, teda na radových občanov, ktorí nezastávajú žiadnu zvláštnu funkciu, ani inú významnú spoločenskú rolu. Osoby verejné možno ďalej rozčleniť na osoby verejne činné a osoby verejne známe. Kategória osôb verejne činných zahŕňa všetky osoby, ktoré sa nejakým spôsobom podieľajú na výkone verejnej moci (politici vrátane regionálnych politikov a kandidátov vo voľbách, sudcovia ako špecifická kategória, štátni úradníci, predstavitelia ozbrojených zložiek, iní verejní činitelia a podobne)..." „Vedľa skupiny osôb verejných činných je vymedzená skupina osôb verejne známych, u ktorých verejná známosť môže daná tým, že vyniká aj v určitých aktivitách, poprípade sa významne angažujú v určitých záležitostiach verejného záujmu (celebrity, členovia kráľovskej rodiny, u ktorých je však potrebné rozlišovať, či zastávajú nejakú oficiálnu funkciu, pretože pokiaľ áno, majú rovnaký status ako politici, významní podnikatelia, alebo osoby, ktoré vstúpia do verejnej arény svojím konaním, napr. nejakým kontroverzným činom a následne sa k veci vyjadrujú v médiách)... Z tohto nálezu vyplýva, že tzv. verejné osoby musia preukázať vyššiu mieru tolerancie, teda strpieť vyššiu mieru záujmu o ich osobu, pretože vďaka tomuto svojmu postaveniu majú tieto osoby väčšie možnosti prístupu do médií, teda väčšie možnosti oponovať možnej kritike, než je to u osôb súkromných. K obsahu a forme prejavu Ústavný súd uviedol, že z hľadiska tohto kritéria je potrebné zvažovať predovšetkým to, do akej miery sa prejav týka politických záležitostí, resp. záležitostí verejného záujmu („public interest"). Tiež je relevantné, či je obsah prejavu formulovaný ako skutkové tvrdenie, alebo ako hodnotiaci úsudok. Čím viac sa difamačný prejav týka veci verejného záujmu, tým viac platí prezumpcia práva tento prejav realizovať; v tomto zmysle najsilnejšou prezumpciou ochrany disponujú politické prejavy, teda prejavy týkajúce správy vecí verejných. Ochrana politických prejavov úzko súvisí s jednou z funkcií slobody prejavu, ktorou je umožniť jednotlivcom čo najširšiu participáciu na moci a kontrolu moci. Zdravá demokracia si vyžaduje, aby bola vládnuca moc vystavená podrobnému drobnohľadu nielen zo strany zákonodarcu a súdov, ale aj zo strany verejnosti a médií..." Tiež Ústavný súd uviedol, že „pri prejave majúcom charakter skutkových tvrdení sa posudzuje atribút pravdivosti, či nepravdivosti, avšak pri prejave názorov (hodnotiacich úsudkov) to z povahy veci možné nie je." „Kategorizácia výrokov na skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky predstavuje dva modelové atribúty, ktoré možno jednotlivým výrokom priradiť, pričom v hraničných a sporných prípadoch môže jeden výrok obsahovať tak atribút skutkového tvrdenia, ako aj atribút hodnotového súdu. Navyše posudzovaný výrok musí byť vyhodnotený v širšom kontexte a teda rozhodujúce bude celkové vyznenie dotknutého prejavu."

K statusu autora prejavu Ústavný súd v tomto náleze uviedol, že z tohto stanoviska odvodzuje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, špecifickú ochranu tlače, kde pod hrozbou príliš rozsiahlych odškodnení v prípadoch možných omylov a z toho vyplývajúceho strachu informovať o kontroverzných prípadoch poskytuje periodickej tlači, resp. ostatným médiám, privilégium určitej miery nepresnosti. Požiadavka úplne presných skutkových tvrdení by totiž znamenala pre novinárov bremeno nesplniteľných nárokov, a preto sú v záujme zachovania slobody tlače akceptovateľné aj určité zjednodušenia, pričom smerodajné je, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde." Ku kritériu úmyslu cieľa a motívu Ústavný súd v tomto náleze uviedol, že „východiskom požiadavky posudzovať aj otázku cieľa, motivácie, precíznosti práce a dobrej viery novinára, resp. autora prejavu pri zverejnení difamačných výrokov, či iných zásahov ako relevantného kritéria na vyváženie slobody prejavu a ochrany osobnostných práv, je koncepcia „chilling effect", teda zohľadnenie možného odradzujúceho účinku prípadných sankcií pre verejnú debatu pro futuro. Čím viac sú na strane autora difamančného prejavu zreteľné snaha dopátrať sa pravdy, verifikovať údaje a snaha vynaložiť potrebnú profesionálnu precíznosť, tým viac bude potrebné zohľadniť váhu slobody prejavu, pretože na rozdiel od

úmyselných difamácií je takéto konanie pre rozvoj demokracie prospešné aj za cenu zverejnenia určitých nepresností v niektorých prípadoch. „Vo všeobecnosti platí, že čím väčšiu publicitu má difamačný prejav, tým musí byť rozširovateľ opatrnejší v hierarchii verejných informačných prostriedkov, najväčší potenciál poškodiť dotknutú osobu majú audiovizuálne informačné prostriedky (televízia), hneď po nich nasledujú celoštátne periodiká s vysokým nákladom“.

Z pohľadu citovaných zákonných ustanovení a príslušnej judikatúry, z ktorej časti súd citoval, potom súd posudzoval jednotlivé výroky, ktoré zo strany žalovaného odzneli na adresu žalobcu a žalobcom uplatnené nároky.

Vykonaným dokazovaním bolo pre súd a aj medzi stranami sporu nesporné, že výroky I., III., V. a VII. odzneli v príspevku žalovaného, ktorý predniesol ako občiansky aktivista (nie ako poslanec mestského zastupiteľstva mesta Martin) dňa 4.9.2017 pred poslancami mestského zastupiteľstva v Martine (pričom prenos zo zasadnutia tohto mestského zastupiteľstva podľa vyjadrenia žalobcu, ktoré žalovaný nerozporoval, prenášala občanom mesta Martin aj TV Turiec) a tento príspevok žalovaný hneď nasledujúceho dňa zverejnil na sociálnej sieti Facebook. Výroky č. IX., XI., XIII., XV., XVII., XIX., XXI. zverejnil žalovaný v rámci príspevku Prípad Martinské hole, kapitola 1. prvýkrát dňa 11.7.2016, výroky č. XXIII., XXV., XXVII., XXIX. zverejnil žalovaný na Facebooku v článku Prípad Martinské hole, kapitola 2. dňa 6.8.2016, výrok č. XXXI. zverejnil žalovaný na Facebooku v článku Prípad Martinské hole kapitola 3. dňa 5.9.2016 prvýkrát a dňa 28.10.2016 zverejnil na svojom Facebooku žalovaný štvrtú kapitolu článku Prípad Martinské hole kapitola 4.

V tomto období od 23.3.2016 až do 31.10.2017 bolo mesto Martin na základe rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky v nútenej správe, pričom z oficiálnych internetových stránok mesta Martin k zavedeniu a k zrušeniu nútenej správy vyplýva, že nútená správa bola výsledkom kauzy, ktorá začala v roku 1995, kedy bývalé vedenie mesta Martin malo záujem vybudovať lyžiarske stredisko na Martinských holiach, čo so sebou nieslo povinnosť vložiť svoj majetok do spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole. Nevložilo ho však, pretože ani ďalší akcionári nesplatili svoje vklady. V roku 2002 štatutárni zástupcovia Lyžiarskeho strediska Martinské hole zažalovali mesto Martin a žiadali zaplatiť sumu vopred sľúbeného vkladu. Počas niekoľkoročného trvania sporu pohľadávka narástla o viac ako 8,6 milióna eur. Po neúspešnom mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora v prospech mesta Martin vlastník pohľadávky prostredníctvom exekútora zablokoval takmer všetky mestské účty.

Na základe týchto skutočností, ktoré sú medzi obyvateľmi mesta Martin, aj obyvateľmi regiónu Turca (zahŕňajúceho okres Martin a okres Turčianske Teplice) všeobecne známe, žalovaný, ktorý v tom čase nebol funkcionárom mesta Martin, z pohnútok, ktoré uviedol vo svojom vyjadrení k žalobe, v snahe dopátrať sa pravdy, publikoval najskôr štyri kapitoly článku Prípad Martinské hole kapitola 1 až 4 a následne dňa 4.9.2017 ako občan v rámci vyhradeného času vystúpil pred poslancami mestského zastupiteľstva v Martine. Je teda zrejmé, že žalovaný sa snažil reagovať na tému, ktorá v tomto období rezonovala vzhľadom na existenciu nútenej správy medzi väčšinou obyvateľstva mesta Martin. Samotný žalobca v tom čase už nebol osobou verejne činnou, avšak možno konštatovať, že bol osobou verejne známou, keďže bol aktívny vo viacerých firmách vykonávajúcich podnikateľskú činnosť v regióne Turca a v minulosti bol aj aktívnym „dejateľom“ v právnických osobách, ktoré sa významnejšie, alebo menej významne podieľali na snahe vybudovať na Martinských holiach veľké lyžiarske stredisko. Samotný žalobca bol osobou verejne činnou len v období rokoch 1994 – 1998, keď bol poslancom mestského zastupiteľstva mesta Martin za politickú stranu HZDS. V danom období však z počtu 41 poslancom mestského zastupiteľstva mesta Martin bolo len 17 z politickej strany HZDS. Z výpisov z obchodného registra, do ktorých súd nahliadol v súvislosti so žiadosťou žalobcu o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, ale aj z listín, ktoré žalobca pripojil do súdneho spisu, je zrejmé, že žalobca bol od roku 1994 ako fyzická osoba akcionárom obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole a.s., IČO: 31 615 384, súčasne však bol aj štatutárnym zástupcom Lyžiarskeho klubu Martin, ktorý bol ďalším akcionárom tejto akciovej spoločnosti a od roku 1998 bol žalobca členom predstavenstva tejto akciovej spoločnosti. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 39-24K128/02-324 zo dňa 29.6.2005 bol na majetok tejto akciovej spoločnosti vyhlásený konkurz, ktorý bol zrušený dňa 12.4.2017 uznesením

Krajského súdu v Banskej Bystrici rovnakej spisovej značky. Súčasne žalobca od januára 1993 bol spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti Eurošarm s.r.o., so sídlom v Rakove, IČO: 31 578 187, na ktorú bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 36-24K271/01 zo dňa 20.11.2002 vyhlásený konkurz. Ten bol ukončený v roku 2016 po splnení rozvrhového uznesenia. Od júna 2004 bol žalobca spoločníkom obchodnej spoločnosti Profil Rakovo s.r.o., so sídlom v Rakove, IČO: 31 617 883, ktorá vznikla podľa výpisu z obchodného registra dňa 3.11.1994 a od 31.8.2000 bol žalobca konateľom tejto obchodnej spoločnosti. Aj na túto obchodnú spoločnosť bol vo februári 2018 vyhlásený konkurz. Dňa 20.12.2008 vznikla ďalšia obchodná spoločnosť Profil Rakovo Sk s.r.o., so sídlom v Rakove, IČO: 44 549 504, ktorej konateľom od decembra 2008 bol žalobca. Dňa 5.10.1998 vznikla obchodná spoločnosť BW a.s., so sídlom v Rakove, IČO: 35 753 706, ktorej akcionárom bol žalobca od 14.5.2005, pričom žalobca bol od 19.2.2004 aj predsedom predstavenstva tejto obchodnej spoločnosti. V roku 2014 bol aj na majetok tejto obchodnej spoločnosti vyhlásený konkurz.

V rokoch 2016 – 2017 podľa vykonaného dokazovania žalovaný nebol verejne činnou osobou a preto pokiaľ ako aktívny občan v období nútenej správy nad majetkom mesta Martin prejavil záujem dopátrať sa k príčinám tohto stavu, jeho poznatky boli výsledkom len dobrovoľnej súčinnosti zainteresovaných osôb, ktoré mu mohli, ale nemuseli, na jeho dotaz poskytnúť potrebné informácie (niekedy možno skreslené).

Z hľadiska prípadného zásahu do osobnostných práv žalobcu, predovšetkým do práva na ochranu jeho cti a dobrého mena, je potom relevantná tá skutočnosť, že žalovaný nepublikoval svoje názory a články „Prípad Martinské hole kapitola 1 až 4“ v médiách s celoštátnou pôsobnosťou, ale len na svojom Facebooku (kde sa nachádzajú dodnes – čo bolo medzi stranami sporu nesporné aj v záverečnej fáze konania) a pokiaľ ide o príspevok zo dňa 4.9.2017, ten bol jednorazovo prednesený pred poslancami mesta Martin, ale následne aj zverejnený na Facebooku žalovaného, kde mal 4.900 pozretí (č.l. 497).

Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k presvedčeniu na základe vykonaného dokazovania, že pokiaľ ide o výrok č. I., tento výrok obsahoval skutkové tvrdenie a totiž, že žalobca v tej dobe bol okresným predsedom HZDS. Toto tvrdenie žalobca poprel a žalovaný uznal vo svojom vyjadrení k žalobe, že sa v tomto smere mýlil, teda toto tvrdenie v priebehu konania sa ukázalo ako nepravdivé. Nesporné však bolo, že žalobca v období rokov 1994 – 1998 bol poslancom mestského zastupiteľstva mesta Martin za stranu HZDS.

Vyjadrenie, že žalobca bol „človek, na ktorého, keď sa opýtate, tak vám všade v Martine, povedia, že je lepšie nemať s ním nič spoločné“, je podľa názoru súdu hodnotiacim úsudkom žalovaného, ktorý má vychádzať z jeho osobných skúseností tak, ako sám žalovaný uviedol. Avšak na druhej strane je nutné si uvedomiť, že tento hodnotiaci úsudok má základ aj v istom skutkovom stave, ktorý navyše súdu preukázal sám žalobca, keď súdu v rámci listín, ktoré predkladal na dôkaz svojich tvrdení (a v tomto prípade na dôkaz tej skutočnosti, že mal byť výrokmi žalovaného poškodený), listom S. Q. L. O. E. L., zo dňa 15.12.2003 adresovaným obchodnej spoločnosti Profil s.r.o., so sídlom v Rakove, v ktorom S. Q. L. O. E. oznámila svoje stanovisko k žiadosti o poskytnutie úveru v tom smere, že banka v zmysle listu zo dňa 26.11.2003 žiada obchodnú spoločnosť Profil s.r.o., so sídlom v Rakove o zdokladovanie aktuálnych vlastníckych vzťahov v spoločnostiach Profil s.r.o. a BW a.s., pričom podmienkou zo strany banky pre poskytnutie úveru je, aby v orgánoch v uvedených spoločnostiach a zároveň ako spoločník a konateľ, nevystupoval pán A. B. C..

Súdu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známa skutočnosť, že v minulých dvoch desaťročiach žalobca viedol na tunajšom súde, na bežného občana, neobvykle veľké množstvo majetkových sporov, ktoré väčšinou súviseli s osobami angažovanými na Martinských holiach. Tieto skutočnosti môžu celkom dôvodne vyvolať u spoluobčanov predstavu, že žalobca je konfliktný človek, čoho prejavom sú opakované súdne konania, ktoré vedie (viedol).

Naviac v čase, keď žalovaný vyslovil tento hodnotiaci úsudok, teda v septembri 2017, obchodná spoločnosť Eurošarm s.r.o. vyššie uvedeným spôsobom spojená so žalobcom bola v konkurze, ďalšia obchodná spoločnosť Profil Rakovo s.r.o., so sídlom v Rakove, bola po ukončení reštrukturalizačného konania a pred vyhlásením konkurzu (vo februári 2018) spoločnosť BW a.s., so sídlom v Rakove, bola v konkurze a krátko pred týmto vyhlásením v apríli 2017 bol zrušený konkurz na Lyžiarske stredisko Martinské hole, a.s., so sídlom v Martine, teda ten spoločný podnik, v ktorom sa žalobca ako akcionár a súčasne aj ako štatutárny zástupca ďalšieho akcionára Lyžiarskeho klubu Martin významne angažoval.

Neúspechy obchodných spoločností, v rámci ktorých sa žalobca angažoval, môžu samozrejme v podnikateľskej obci, ale aj medzi obyvateľstvom v danom regióne oprávnene vyvolať pochybnosti o človeku, ktorý sa v takomto podnikaní angažuje, či už ako akcionár, konateľ obchodnej spoločnosti, alebo ako spoločník obchodnej spoločnosti a v tomto smere tento hodnotiaci úsudok žalovaného je žalobca, podľa presvedčenia súdu, povinný strpieť, keďže svojím podnikaním, najmä účasťou v obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a.s., ktorá bola neúspešným spoločným projektom, vstúpil do sféry, ktorú verejnosť sledovala a mala právo dôvodne túto sféru kontrolovať. V Martine je všeobecne známou skutočnosťou, že Lyžiarske stredisko Martinské hole je „srdcovou“ záležitosťou väčšiny obyvateľstva. Podľa názoru súdu preto žalobcovi patrí ospravedlnenie len pre uvedenie nepravdivej informácie o funkcii okresného predsedu HZDS, pretože aj keď táto nepravdivá informácia nebola vyslovene difamujúca, mohla v časti verejnosti a – to najmä s ďalšími výrokmi žalovaného v súvislosti s politickou príslušnosťou žalobcu – vyvolať o žalobcovi skreslený obraz.

V súvislosti s výrokom III. žalovaný vyslovil skutkové tvrdenie, podľa ktorého do spoločného podniku s mestom chcel C. vložiť cudzí majetok, samozrejme sa to prevalilo a mesto, vtedy už bol primátor E., povedalo, že do spoločného podniku s takýmto človekom nejde.

Skutkové tvrdenie žalobcu bolo síce právne nepresné, ale malo reálny základ v dokumentoch, ktoré sa týkali majetku Lyžiarskeho klubu Martin a obchodnej spoločnosti Eurošarm, pričom drvivá väčšina verejnosti bez právnického vzdelania mohla túto situáciu vnímať ako vkladanie „pro forma“ majetku Lyžiarskeho klubu Martin prostredníctvom jeho štatutárneho zástupcu do obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a.s., avšak „de facto“ majetku cudzieho. V tejto súvislosti bolo totiž preukázané, že podľa zakladateľskej zmluvy (č.l. 634 – 641) obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a.s.,, boli zakladateľmi tejto obchodnej spoločnosti mesto Martin s vkladom vo výške 350.000 Sk, Lyžiarsky klub Martin s vkladom vo výške 350.000 Sk, F. K. N. s vkladom vo výške 100.000 Sk, F. G. A. s vkladom vo výške 50.000 Sk, B. C. s vkladom vo výške 50.000 Sk, O. A. s vkladom vo výške 50.000 Sk a mesto Vrútky s vkladom vo výške 50.000 Sk. Ku dňu 16.12.1995 boli akcionármi tejto obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a.s., IČO: 31 615 384, mesto Martin, Lyžiarsky klub Martin, so sídlom v Martine, F. K. N., F. G. A., B. C., O. A., mesto Vrútky a naviac Klub slovenský turistov Turca, so sídlom v Martine. Klub slovenských turistov Turiec podľa listín, ktoré žalobca pripojil do súdneho spisu, vstúpil do akciovej spoločnosti v roku 1995.

Dňa 16.12.1995 sa konalo mimoriadne valné zhromaždenie obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a.s. (č.l. 102), ktoré otvoril riaditeľ spoločnosti O. A. v prítomnosti všetkých akcionárov a žalobca podľa zápisnice, ktorú pripojil do spisu (č.l. 98 – 99), ako novozvolený predseda mimoriadneho valného zhromaždenia sa ujal vedenia schôdze, otvoril tretí bod programu a predniesol návrh predstavenstva, ktorý bol prejednaný so všetkými akcionármi na predchádzajúcom mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti a to návrh zvýšiť základné imanie o 347.000.000 Sk upísaním nových akcií tak, že bude vydaných 3.093 akcií v menovitej hodnote 100.000 Sk na meno a 384 akcií v menovitej hodnote 100.000 Sk na majiteľa. Podľa notárskej zápisnice o priebehu tohto mimoriadneho valného zhromaždenia (č.l. 98 – 99) mesto Martin malo vložiť ako nepeňažný vklad prevádzkovú budovu hotela Turiec, postavenú na pozemku KN parc. č. 499/1 a parc. č. 499/2, chatu č. súpisné XXXX, postavenú na KN parc. č. 5152 v kat. úz. A., pričom navrhnutá hodnota nepeňažného vkladu je 103.100.000 Sk podľa ocenenia D.I.S. s.r.o.. Lyžiarsky klub Martin mal vložiť ako nepeňažný vklad v hodnote 103.100.000 Sk podľa ocenenia D.I.S. s.r.o. ideálnu polovicu nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. A..

Navŕšenie základného imania obchodnej spoločnosti LSMH, a.s. nepeňažným vkladom zo strany mesta Martin a to objektmi hotela Turiec, pozemkami a chatou Magistrát bez pozemku, odsúhlasilo mestské zastupiteľstvo v Martine uznesením zo dňa 9.3.1995 (č.l. 103).

Pravdou je, že Lyžiarsky klub Martin, ktorý zastupoval žalobca ako predseda jeho predstavenstva a obchodná spoločnosť Eurošarm s.r.o., vtedy zastúpená F. G. C. ako poverenou osobou, pretože v tom období bol konateľom tejto obchodnej spoločnosti práve žalobca, ktorý bol aj spoločníkom tejto obchodnej spoločnosti (popri ďalších dvoch spoločníkoch F. U. Q. a V. Q., ktorí obaja v tom čase boli bytom v Českej republike). Aj keď žalobca v konaní preukázal, že obchodná spoločnosť Eurošarm, s.r.o., so sídlom v Rakove poskytovala Lyžiarskemu klubu Martin v predchádzajúcom období opakovanú finančnú výpomoc, preukázal tiež, že menom Lyžiarskeho klubu Martin s obchodnou spoločnosť Eurošarm s.r.o. (síce pri uzatváraní tejto zmluvy zastúpenou F. G. C.), uzatvoril zmluvu o zriadení záložného práva, pričom obchodná spoločnosť Eurošarm bola v právnom postavení záložného veriteľa a Lyžiarsky klub Martin v postavení záložcu.

Predmetom zmluvy bolo zriadenie záložného práva záložného veriteľa k zálohu, ktorým bol nehnuteľný majetok záložcu zapísaný na LV č. XXXX v kat. úz. A. a na LV č. XXXX v kat. úz. A. ako aj hmotný majetok tam uvedený, a to na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa vyplývajúcej zo zmluvy uzavretej 1.1.1996 vo výške 6.000.000 Sk. V zmysle článku II. bod a) tejto záložnej zmluvy bol záložca povinný zabezpečiť vyznačenie záložného práva záložného veriteľa formou vkladu do príslušného katastra nehnuteľnosti a článok IV. predmetnej záložnej zmluvy upravoval realizáciu záložného práva pre prípad nesplácania záväzku Lyžiarskeho klubu Martin v prospech záložného veriteľa, teda obchodnej spoločnosti Eurošarm, s.r.o., Rakovo.

Možno súhlasiť so žalobcom, že záložné právo vzniká až vkladom zmluvy o zriadení záložného práva do katastra nehnuteľností, k čomu došlo podľa dôkazov predložených žalobcom až 30.1.1998 (č.l. 293 – 295), avšak už samotná existencia takejto záložnej zmluvy, na základe ktorej pri podaní návrhu na vklad môže vzniknúť záložné právo v prospech tretej osoby, odlišnej od akcionárov obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a.s., významne spochybňuje úmysel samotného Lyžiarskeho klubu Martin seriózne navŕšiť základné imanie akciovej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a.s., o nepeňažný vklad nehnuteľnosťami, ktoré vzápätí cca dva týždne po mimoriadnom valnom zhromaždení tejto akciovej spoločnosti 16.12.1995 dáva do zálohu svojmu veriteľovi, ktorý po odvkladovaní takejto záložnej zmluvy a nesplácania záväzku zo strany akcionára – Lyžiarskeho klubu Martin, môže viesť výkon záložného práva na nehnuteľnosti, ktoré tvoria nepeňažný vklad.

Z tohto pohľadu je preto výrok žalovaného č. III., ktorý žalobca napadol, nie celkom presný, avšak vo svojej podstate pravdivý.

Pre objasnenie situácie mala význam výpoveď svedka F. S. E., ktorý bol primátorom mesta Martin v rokoch XXXX – XXXX. On ako primátor mesta Martin, sa zúčastňoval aj mimoriadneho valného zhromaždenia akciovej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole dňa 16.12.1995, avšak už v tom období upozorňoval, že vklad mesta Martin, ktorý spočíval v nehnuteľnostiach, uvádzaných vyššie (hotel Turiec s pozemkami a chata Magistrát na Martinských holiach), je umelo nadhodnotený, avšak táto jeho námietka nebola v zápisnici o priebehu mimoriadneho valného zhromaždenia zachytená. V roku 1996 podalo mesto Martin ako jeden z akcionárov akciovej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole (ďalej ako „LSMH“), návrh na kataster na vklad nehnuteľností, ktoré mali tvoriť nepeňažný vklad mesta Martin do základného imania akciovej spoločnosti LSMH, avšak podľa toho, čo si svedok spomínal, kataster pozastavil vkladové konanie s tým, že akcionár nemá právo vložiť majetok, že by to mala urobiť samotná akciová spoločnosť LSMH. Svedok si spomínal, že keď akciová spoločnosť LSMH podala návrh na vklad majetku, ktorý vkladali turisti a lyžiari, mali to zamietnuté z dôvodu, že v tom čase, keď tento návrh na vklad prišiel na kataster, tak majetok Lyžiarskeho klubu bol zálohovaný v prospech obchodnej spoločnosti žalobcu. To sa stalo v takom časovom rozsahu, že podľa spomienok svedka do

týždňa potom, čo sa rozhodlo o navýšení základného imania, bol majetok založený v prospech firmy žalobcu, avšak svedok si spomínal že k odvkladovaniu záložnej zmluvy došlo neskôr.

Svedok tvrdil, že mesto Martin napadlo platnosť záložnej zmluvy a žiadal predbežným opatrením vysloviť zákaz vkladu, avšak nebolo úspešné. Svedok neskôr pripustil, že on ako fyzická osoba viedol spor o určenie neplatnosti záložnej zmluvy a uviedol tiež, že bol činný pre Lyžiarsky klub Martin, ktorý viedol žalobca. Pripustil, že Lyžiarsky klub Martin mal voči firme žalobcu dlhy a nakoniec žalobca založil majetok Lyžiarskeho klubu v prospech jednej zo svojich obchodných spoločností. Svedok tvrdil, že Lyžiarsky klub Martin podľa jeho spomienok nenavŕšil vložením svojho nepeňažného vkladu – nehnuteľnosti vyššie uvedených – základné imanie a.s. LSMH.

Svedok však poprel, že by žalobca ako fyzická, súkromná osoba, alebo ako fyzická osoba, akcionár, alebo ako štatutárny zástupca Lyžiarskeho klubu Martin, ktorý bol tiež akcionárom a.s. LSMH, si nejakým spôsobom vynucoval vo vzťahu k mestu Martin navýšenie základného imania. Uviedol však, že následne mesto na viacerých mestských zastupiteľstvách riešilo svoj postup, ako nakladať s majetkom a nakoniec rozhodlo, že nehnuteľnosti – chatu Magistrát a hotel Turiec, vložia do inej obchodnej spoločnosti a totiž do akciovej spoločnosti Turiec, ktorá bola 100 %-nou akciovou spoločnosťou mesta Martin. Svedok uviedol, že za mesto Martin v súvislosti s činnosťou a.s. LSMH nepodával trestné oznámenie na žalobcu. Tvrdil však, že on ako fyzická osoba podal trestné oznámenie na žalobcu v súvislosti s uzavretím záložnej zmluvy medzi Lyžiarskym klubom Martin a obchodnou spoločnosťou žalobcu. Potom následne si ale spomenul, že mesto Martin malo podať trestné oznámenie voči žalobcovi, avšak nebol si istý, či to bolo v súvislosti so záložnou zmluvou, alebo to bolo v súvislosti s presunom majetku z akciovej spoločnosti LSMH na Lyžiarske stredisko Martinské hole, s.r.o..

Tvrdeniam svedka E., ale aj tvrdeniam žalobcu nasvedčuje návrh na vklad do katastra nehnuteľností, ktoré podalo LSMH a.s. na Katastrálny úrad Banská Bystrica, Správu katastra Martin dňa 10.7.1996 pod V 1094/96, pričom v návrhu na vklad do katastra nehnuteľností je správne uvedené pri chate Magistrát číslo súpisné XXXX, vedenej ako majetok mesta Martin, číslo parc. KN č. 7152. Na druhej strane je ale číslo tejto parcely nesprávne uvedené v notárskej zápisnici zo dňa 16.12.1995, ktorá bola prílohou tohto návrhu na vklad. V dôsledku tejto skutočnosti Katastrálny úrad v Banskej Bystrici vydal rozhodnutie pod V 1094/96 zo dňa 10.7.1996 a katastrálne konanie prerušil s odôvodnením, že z predložených dokladov nie je možné zistiť oprávnenosť zástupcov vlastníkov zapísaných na LV č. XXXX (nehnuteľnosti v spoluvlastníctve Lyžiarskeho klubu Martin a Klubu slovenských turistov) v kat. úz. A. konať v mene právnickej osoby a v druhom rade bola dôvodom pre prerušenie konania nesprávne uvedená nehnuteľnosť parc. č. KN 5152 (správne malo byť 7152). Išlo o parcelu, na ktorej bola postavená chata Magistrát vo vlastníctve mesta Martin.

Pravdou je, že aj keď žalobca predložil listinné dôkazy preukazujúce snahu Lyžiarskeho klubu Martin odstrániť vytýkané nedostatky pod bodom 1/, tak je tiež pravdou, že jeden a pol mesiaca po odvkladovaní vyššie uvádzanej záložnej zmluvy uzavretej medzi Lyžiarskym klubom Martin a obchodnou spoločnosťou Eurošarm s.r.o., ktorej spoločníkom ale aj konateľom v tom čase bol žalobca, došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy z 23.4.1998, ktorej vklad bol povolený 14.5.1998. Obchodná spoločnosť Eurošarm s.r.o. bola pri uzatváraní tejto zmluvy zastúpená F. G. C. ako splnomocneným zástupcom štatutára spoločnosti (A. B. C.). Lyžiarsky klub touto zmluvou odpredal obchodnej spoločnosti Eurošarm s.r.o. v súlade s bodom IV/2a zmluvy o zriadení záložného práva uzavretej z 1.1.1996 nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. A. a ideálny podiel vo výške 1-ice nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. A., teda tie nehnuteľnosti, ktoré mali byť nepeňažným vkladom Lyžiarskeho klubu Martin pri navýšení základného imania akciovej spoločnosti LSMH. Podľa základného textu zmluvy a to článku III. kúpna cena nehnuteľností, bola ustálená dohodou na 1.000.000 Sk, pričom medzi účastníkmi je nepochybné, že na postupovaných nehnuteľnostiach okrem stavieb súp. číslo XXXX, súp. číslo XXXX a súp. číslo XXX viazne záložné právo na základe tam uvedených zmlúv o zriadení záložného práva v prospech záložného veriteľa H. E., L., hlavná pobočka Žilina, so sídlom v Žiline, ktoré je vyznačené v časti C na LV č. XXXX L. W. XXXX pre kat. úz. A.. Prílohou č. 1 tejto zmluvy bol súpis hmotného majetku a zariadení na budovách, ktoré boli predmetom zmluvy (porovnaj č. l. 304 až č. l. 309). Až v roku 1999

dňa 23.9.1999 mestské zastupiteľstvo v Martine schválilo založenie akciovej spoločnosti Turiec a.s. so 100 %-nou účasťou mesta Martin a ako vklad do spoločnosti schválilo stavbu č. súp. XXX na KNC parc. č. 499/1 hotel, CKN parc. č. 499/1 a 499/2, ako aj stavbu č. súp. XXXX postavenú na KNC parc. č. 7152, teda nehnuteľností, ktoré mali byť predmetom nepeňažného vkladu mesta Martin pri navyšovaní základného imania obchodnej spoločnosti LSMH a.s. na základe mimoriadneho valného zhromaždenia zo dňa 16.12.1995.

Z pohľadu týchto skutočností potom súd posudzoval napadnutý výrok III. žalovaného, ktorý je síce veľmi zjednodušeným a nie celkom presným opisom udalostí, ktoré sa udiali od konca roku 1995 do roku 1999 (čo je však vzhľadom na charakter príspevku žalovaného, ktorý mal na svoj prednes vymedzených desať minút pred mestským zastupiteľstvom v Martine pochopiteľné). Pravdou však je, že tento výrok vyjadruje holú skutočnosť, že žalobca ako štatutárny zástupca Lyžiarskeho klubu Martin ešte pred podaním návrhu na vklad nepeňažných plnení do katastra nehnuteľností uzavrel vyššie uvádzanú záložnú zmluvu s obchodnou spoločnosťou, ktorej bol konateľom, ktorá nakoniec v roku 1998 nehnuteľnosti, ktoré mal Lyžiarsky klub Martin vložiť do akciovej spoločnosti LSMH, kúpila a až následne došlo k tomu, že mesto Martin rozhodlo o vložení nehnuteľností pôvodne určených pre LSMH a.s. v prospech 100%-nej akciovky mesta Martin akciovej spoločnosti Turiec.

V tomto období bol žalobca, ako poslanec mestského zastupiteľstva v Martine (ktorý súčasne podľa vlastného vyjadrenia aj hlasoval za navýšenie základného imania vložením nepeňažného vkladu mesta Martin do akciovej spoločnosti LSMH), verejne činnou osobou a ako podnikateľ činný vo viacerých obchodných spoločnostiach súčasne, osobou verejne známou. Navyše bol aj štatutárnym zástupcom lyžiarskeho klubu, ktorý bol akcionárom LSMH a.s.. Z tohto dôvodu jeho činnosť bola, a vzhľadom na právnu dohru celej kauzy, ktorá vyústila uvalením nútenej správy na majetok mesta Martin aj je pod drobnohľadom verejnosti, a preto v tomto prípade musí zniesť aj takéto vyjadrenia na svoju adresu. Táto kritika zo strany žalovaného na adresu žalobcu mala preto reálny skutkový základ a podľa presvedčenia súdu nebola nezákonným a nelegitímnym zásahom do osobnostných práv žalobcu, ale naopak, podľa presvedčenia súdu legitímnym realizovaním slobody prejavu žalovaného. Za tento výrok preto žalobcovi ospravedlnenie, ako forma zadosťučinenia, nepatrí.

Inak to podľa presvedčenia súdu bolo vo výrokoch V. a VII., ktoré aj v príspevku žalovaného odzneli po sebe v rovnakom poradí. Z kontextu predchádzajúceho textu tohto príspevku je zrejmé, že žalovaný pod označením „pán HZDS“ mieni žalobcu. Tvrdenie o tom, že sa žalobca urazil, je zo strany žalovaného hodnotiacim úsudkom, avšak tvrdenie, že si násilím začal vynucovať, aby do toho podniku mesto majetok dalo, je už skutkovým tvrdením. Tvrdenia žalovaného o tom, že žalobca si násilím vynucoval, aby mesto majetok do podniku (rozumej LSMH a.s.) majetok dalo, ako aj tvrdenie, že pre túto činnosť proti akcionárom bol žalobca trestne stíhaný a jeho trestné stíhanie zastavil opäť kolega HZDS D. I., sa ukázalo ako nepravdivé. Súčasne však tým, že žalovaný osobu žalobcu a jeho činnosť ako aj jeho trestné stíhanie stále spája so straníckou príslušnosťou k Hnutiu za demokratické Slovensko, u bežného poslucháča, alebo čitateľa evokuje dojem, že žalobca vo vzťahu k mestu Martin pristupoval cez nejakú svoju pozíciu v Hnutí za demokratické Slovensko, resp. že jeho trestné stíhanie bolo len vďaka tejto politickej príslušnosti zastavené, čo žalobcu v očiach verejnosti samozrejme dehonestuje.

Pokiaľ však šlo o výraz „vagabund“, ktorý sa v danom výroku nachádza, žalobca ho podľa presvedčenia súdu vytrhol z kontextu, pretože je evidentné vzhľadom na ďalší text príspevku žalovaného, že sa nevzťahuje k osobe žalobcu. Žalovaný totiž o prokurátorovi I. konštatuje, že po desiatich rokoch v roku 2009 z pozície zastupujúceho generálneho prokurátora ... dostal vagabundov späť do hry, avšak hneď v nasledujúcom texte je uvedené, že v roku 2002 nastala zmena, C. bol odstavený a do hry vstúpil A. J.. V súvislosti s osobou A. J. ďalej žalovaný spomína, že tento „nechcel spoločný podnik s mestom. Prišiel s projektom vytĺcť z kauzy peniaze“.

Tvrdenia žalovaného ohľadne tej skutočnosti, že si žalobca násilím začal vynucovať, aby mesto do akciovej spoločnosti LSMH majetok dalo, vyvrátila aj výpoveď F. S. E., vtedajšieho primátora mesta

Martin, ktorá síce konštatoval, že žalobca sa správal sebavedome, avšak o žiadne vynucovanie majetkovej účasti mesta Martin z jeho strany nešlo. Pravdou je, že žalobca sám predložil mandátnu zmluvu uzavretú medzi LSMH a.s., za ktorú konal predseda predstavenstva O. A. a žalobca ako člen predstavenstva s mandatárom – Profesional s.r.o., so sídlom v Žilina, IČO: 36 401 382, pričom predmetom mandátnej zmluvy bolo pre mandanta na jeho účet zriadiť činnosť spočívajúcu v právnom vymáhaní pohľadávok proti mestu Martin vo výške 103.100.000 Sk z titulu nesplateného vkladu akcionára pri zvýšení imania proti Lyžiarskemu klubu Martin vo výške 103.100.000 Sk z titulu nesplateného vkladu akcionára pri zvýšení imania a proti Klubu slovenských turistov Turca vo výške 103.100.000 Sk z titulu nesplateného vkladu akcionára pri zvýšení imania. Táto mandátna zmluva bola uzavretá 25.3.2001. Následne bola na Krajský súd v Žiline dňa 21.5.2002 podaná LSMH a.s. (opäť zastúpená O. A., predsedom predstavenstva a členom predstavenstva A. B. C.) proti žalovanému mestu Martin žaloba o zaplatenie hodnoty nepeňažného vkladu akcionára v peniazoch. Touto žalobou sa akciová spoločnosť LSMH konajúca prostredníctvom svojich štatutárnych orgánov domáhala proti mestu Martin zaplatenia sumy 103.100.000 Sk titulom 25 % úroku z omeškania ročne od 1.1.1998 do zaplatenia.

Krajský súd v Žiline rozhodol rozsudkom sp. zn. 19Cb/161/02 zo dňa 12.5.2005 tak, že žalobu žalobcu zamietol, pričom Najvyšší súd SR svojím rozsudkom sp. zn. 2Obo/168/2007 zo dňa 3.9.2008 rozsudok krajského súdu potvrdil. V tom čase už žalobca, teda LSMH a.s., bol v konkurze a preto vo veci žalobcu konala správkyňa konkurznej podstaty G. A. M. (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR na č.l. 131 – 134). Vymáhanie finančného nároku LSMH a.s. voči mestu Martin v roku 2002 legitímnymi právnymi prostriedkami v žiadnom prípade nie je možné považovať za vynucovanie si účasti mesta Martin v podniku násilím. Rovnako trestné stíhanie, ktoré je zmieňované vo výroku VII., ktorý vyslovil žalovaný vo vzťahu k žalobcovi, je nepravdivé, nakoľko ako žalobca preukázal, trestné stíhanie bolo vedené z iného dôvodu a nebolo voči nemu zastavené G. D. I. ako zastupujúcim generálnym prokurátorom z dôvodu prípadnej straníckej príslušnosti, ale prokurátorom Okresnej prokuratúry v Martine, pretože skutok, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu, nebol trestným činom. O tejto skutočnosti potom svedčí uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry v Martine sp. zn. 1Pv/924/02-7 z 25.9.2002 (č.l. 122 – 124).

Z tohto uznesenia súd zistil, že podľa § 149 ods. 1 Tr. poriadku na základe sťažnosti podanej žalobcom okresný prokurátor zrušil uznesenie vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania policajného zboru v Martine ČVS: OÚV 852/20-2002 zo dňa 4.9.2002, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 128 ods. 2, 4 Tr. zákona. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplynulo, že dňa 4.9.2002 začal vyšetrovateľ Okresného úradu vyšetrovania policajného zboru v Martine trestné stíhanie a súčasne vzniesol obvinenie žalobcovi pre trestný čin zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 128 ods. 2, 4 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že žalobca ako člen predstavenstva spoločnosti LSMH, a.s. a súčasne od 11.7.2001 ako spoločník a konateľ spoločnosti s podobným predmetom činnosti a obchodným názvom LSMH, s.r.o., Martin, kde je 40 %-ným spoločníkom, dal dňa 25.3.2002 na zasadnutí predstavenstva spoločnosti LSMH, a.s., Martin popud na vstup spoločnosti LSMH, a. s., Martin do spoločnosti LSMH, s.r.o., Martin ako tretí spoločník s ochotou akceptovať nepeňažné plnenie vo forme nekrytej zmenky, na základe čoho dňa 25.3.2002 vystavil a podpísal ako člen predstavenstva spoločne s predsedom predstavenstva LSMH a.s. O. A. vlastnú zmenku spoločnosti LSMH, a.s. na rad bez protestu znejúcu na 200.000.000 Sk s dobou splatnosti 28.3.2002 v sídle spoločnosti LSMH, s.r.o., Martin, čím došlo k vstupu LSMH, a.s., Martin do spoločnosti LSMH, s.r.o., Martin nepeňažným vkladom v sume 103.100.000 Sk a získaním nevýhodného 20 %-ného podielu na rozhodovanie spoločnosti LSMH, s.r.o., pričom obvinený ako štatutár oboch subjektov mal vedieť, že podľa platných Stanov LSMH, a.s., Martin, konkrétne podľa článku 20 ods. 1 písm. c), e) (zákaz konkurencie sa nesmie zúčastňovať hocijakou formou na podnikaní iných spoločností s podobným predmetom podnikania), čím spôsobil škodu na úkor jedného z akcionárov LSMH, a.s., mestu Martin vo výške 103.100.000 Sk.

Z odôvodnenia tohto uznesenia ďalej vyplýva, že návrh na vstup akciovej spoločnosti do s.r.o. predniesol O. A. a z doposiaľ zaobstaraných listinných dôkazov nie je možné sa vyjadriť, či zmenka bola, alebo nebola krytá. O výške zmenky rozhodovalo predstavenstvo akciovej spoločnosti a jej výšku stanovilo na 200.000.000 Sk. K stanoveniu hodnoty bol v zmysle zákona pribratý oprávnený znalec a ten jej hodnotu

znížil na 103.100.000 Sk za predpokladu, že nepodal krivý znalecký posudok, možno za súčasného stavu zmenku považovať za krytú. Naviac je pravdepodobné, že krytie zmenky bolo zabezpečené zaviazaním sa mesta Martin ako jedným z akcionárov LSMH, a.s. k zvýšeniu základného imania o sumu 103.100.000 Sk nehnuteľnosťami. K tomuto sa mesto Martin zaviazalo na valnom zhromaždení dňa 16.12.1995, o čom je vyhotovená aj zápisnica. Na druhej strane mesto Martin túto povinnosť si do dnešného dňa nesplnilo. Prokurátor poznamenával, že ak LSMH, a.s. vystavila nekrytú zmenku, potom nemohla vzniknúť škoda na strane akcionára, ale na strane LSMH, s.r.o.. S poukazom na § 65 a § 196 Obch. zákonníka potom prokurátor konštatoval, že je zrejmé, že A. C., ak by aj inicioval vstup akciovej spoločnosti do s.r.o., neporušil by zákaz konkurencie, nakoľko materskej akciovej spoločnosti zabezpečil majetkový podiel a tým aj podiel na hospodárskom výsledku. Vyšetrovateľ doposiaľ nezisťoval, či LSMH, s.r.o. vykonávala aj nejakú podnikateľskú činnosť. Je pochopiteľné, že ak nie, ako tvrdil obvinený (žalobca), potom nemohlo dochádzať ani ku konkurencii na trhu. Na základe hore uvedeného prokurátor konštatoval, že A. B. C. nebol preukázaný ani popud, ani uzavretie zmluvy tak, ako to vyžaduje skutková podstata trestného činu podľa § 128 ods. 2, 4 Tr. zákona.

Z výpisu obchodného registra obchodnej spoločnosti LSMH, s.r.o., dnes v likvidácii, je zrejmé, že táto spoločnosť vznikla 31.5.2000 a žalobca bol jej spoločníkom od 11.7.2001 do 9.12.2002 a v období od 11.7.2001 do 9.12.2002 bol aj jedným z konateľov tejto obchodnej spoločnosti. V tejto obchodnej spoločnosti bol konateľom, ale aj spoločníkom A. J., ktorého žalovaný ďalej v texte spomína. A. J. bol dokonca spoločníkom tejto obchodnej spoločnosti od 23.4.2001 do 6.12.2007 a v období od 31.5.2000 do 6.12.2007 bol aj jedným z konateľov tejto obchodnej spoločnosti, ktorá dňom 1.5.2009 vstúpila do likvidácie. V obchodnej spoločnosti LSMH a.s. bol žalobca členom predstavenstva tejto obchodnej spoločnosti od 28.9.1994 do 13.9.2021, deň predtým, ako 14.9.2021 bola táto obchodná spoločnosť vymazaná z obchodného registra. Ako súd konštatoval vyššie, dňa 29.6.2005 bol na túto obchodnú spoločnosť vyhlásený konkurz a konkurzné konanie trvalo do 22.5.2017.

Pri posudzovaní tvrdenia žalobcu, že výrokom „neskôr v roku 2002 nastala zmena, C. bol odstavený a do hry vstúpil A. J.“, došlo k zásahu do cti a dobrého mena, do práva na ochranu cti a dobrého mena žalobcu, je nutné vychádzať aj z nasledujúceho textu príspevku (viď č.l. 497 – 499), pretože žalovaný v tomto príspevku pred poslancami mestského zastupiteľstva po slovách „do hry vstúpil A. J.“, ďalej uviedol: „Ten šiel na to ináč, nechcel spoločný podnik s mestom, prišiel s projektom vytĺcť z kauzy peniaze, z kauzy, ktorá by v inom štáte dávno neexistovala. U nás sa vtedy súdy práve dohadovali, či tam mesto má vložiť majetok, či nemá a čas sa ťahal. Keď som sa J. opýtal, či to bol jeho nápad, jeho projekt vymyslieť, že akciovka má voči mestu pohľadávku, tak mi trochu záhadne povedal, že to dali dokopy on a právnici.“ V ďalšom texte tohto príspevku je spomínaný už len A. J. ako aj ďalšie osoby, avšak nie žalobca. V kontexte s týmto ďalším textom a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca skutočne v roku 2002 prestal byť spoločníkom a aj konateľom obchodnej spoločnosti LSMH s.r.o., v kontexte s tvrdením žalovaného, že A. J. šiel na to inak (ako žalobca) – nechcel spoločný podnik s mestom, ale prišiel s projektom vytĺcť z kauzy peniaze, nie je možné súhlasiť so žalobcom, že tvrdenie žalovaného o odstavení C. poškodzujú česť a dobré meno žalobcu, nakoľko je zrejmé z tohto príspevku, že ďalej po roku 2002 samotná kauza Martinské hole pokračovala už bez účasti žalobcu.

Z dôvodov, ktoré súd uviedol pri posudzovaní vyššie uvádzaných výrokov v príspevku žalovaného pred poslancami mestského zastupiteľstva dňa 4.9.2017, je súd toho názoru, že žalobcovi zo strany žalovaného prináleží zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia tak, ako je koncipované vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Výrok IX. nesporne žalovaný uviedol v príspevku zverejnenom na svojom Facebooku prvýkrát dňa 11.7.2016, nazvanom Prípad Martinské hole 1. kapitola. Ako uviedol žalovaný na pojednávaní, výrok „Poďme ale späť k podvodníkom“ vylepšil a uviedol v ňom „Poďme späť k prípadu“ aj na základe intervencie žalobcu (ku ktorej došlo po zverejnení 1. kapitoly). V úvodnej časti tohto príspevku prvýkrát zverejnenom na Facebooku dňa 11.7.2016 (viď č.l. 501 – 510) sa žalovaný zaoberal genézou prevodu majetkov telovýchovných jednôt a športových klubov po roku 1989, mocenskými pomermi v mestskom zastupiteľstve mesta Martin v rokoch 1990 – 1998 a to na opísanie prostredia, v akom prípad Martinské

hole vznikol a odohráva sa, pričom konštatuje, že to bol čas neusporiadaných majetkových vzťahov a celoštátnej atmosféry povoleného kradnutia ... Poukazuje na skutočnosť, aké bolo zloženie mestského zastupiteľstva mesta Martin po voľbách v roku 1990 – 1994, kde mali prevahu komunisti a poslanci za SNS a následne nadväzuje výrokom, ktorý pôvodne odznel „Poďme ale späť k podvodníkom“ (v súčasnosti „Poďme späť k prípadu“). Po takomto úvode žalovaný nadväzoval ďalším textom: Akciovke založenej v roku 1994 a ktorej klony o 20 rokov neskôr idú obrať mesto o takmer 10.000.000 €, od začiatku šéfoval a teraz sa podržte – dodnes šéfuje istý O. A., človek, ktorý stále býva v Martine. Akcionárom, členom predstavenstva a zdá sa, že hybnou silou v nápadoch, bol od počiatku vplyvný martinský člen HZDS a osobný známy B. A., pán B. C., takisto dodnes žijúci v E. H. A..“

Vyslovením hodnotiaceho úsudku o podvodníkoch, ku ktorým sa žalovaný pri opise udalostí vo svojom príspevku vracia a zmienením mena žalobcu v bezprostrednej súvislosti s týmto hodnotiacim úsudkom tesne po zmienení mena O. A., môže bežný čitateľ usúdiť, že k týmto podvodníkom radí žalovaný popri O. A. aj žalobcu, u ktorého naviac žalovaný zmieňuje jeho politickú príslušnosť a údajný osobný vzťah s predsedom vtedajšej vlády a predsedom Hnutia za demokratické Slovensko, B. A.. Takýto hodnotiaci úsudok vyvodený bez náležitého skutkového základu, mohol vážnym spôsobom poškodiť meno žalobcu vo verejnosti. Zo samotnej žaloby však vyplynulo, že na základe intervencie žalobcu samotný žalovaný svoj pôvodný text z 11.7.2016 opravil dňa 9.8.2016, to znamená, po dobe menej ako jedného mesiaca. Vzhľadom na túto skutočnosť, že dnes už kapitola 1 Prípad Martinské hole tento text prakticky od augusta 2017 neobsahuje, žalobcom navrhované ospravedlnenie, už aj vzhľadom na časový odstup viac ako 5 rokov, neposkytuje podľa názoru súdu primerané zadosťučinenie. Ak by to žalovaný takto zverejnil, časť verejnosti, doposiaľ neinformovaná, by sa dozvedela, že v minulosti nazval žalobcu podvodníkom. Preto za tento výrok súd žalobcovi právo na ospravedlnenie ako primerané zadosťučinenie nepriznal.

K výroku XI. je nutné konštatovať, že takýto výrok je nutné posudzovať v kontexte s predchádzajúcim textom, podľa ktorého „mimoriadne valné zhromaždenie akciovky s týmto bodom programu (zvýšenie základného imania akciovej spoločnosti) sa uskutočnilo 16.12.1995. V ten deň sa rozohrala partia, ktorá po 20 rokoch zoberie každému občanovi 50.000-ového mesta 200 € z peňaženky, aj práve teraz narodenému“.

Pokiaľ žalobca konštatoval, že výrok v bode XI. je nepravdivý a bol schopný poškodiť dobré meno žalobcu, takéto skutočnosti žalobca nepreukázal. Naopak, predložil zápisnicu z priebehu mimoriadneho valného zhromaždenia akciovej spoločnosti LSMH zo dňa 16.12.1995, z ktorej nepochybne vyplývalo, že žalobca bol zvolený za predsedu prebiehajúceho valného zhromaždenia a ujal sa vedenia schôdze. Toto skutkové tvrdenie žalovaného má reálny a pravdivý skutkový základ a preto ním žalovaný nemohol zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Žalobca preto proti žalovanému nemôže za tento výrok uplatniť nároky podľa § 13 Obč. zákonníka.

K výroku č. XIII., ktorým žalovaný v 1. kapitole nadviazal na výrok č. 14, v ktorom konštatuje prerušenie katastrálneho konania o návrhu na vklad nehnuteľností vo vlastníctve mesta Martina a Klubu slovenských turistov a Lyžiarskeho klubu Martin v prospech akciovej spoločnosti LSMH, žalovaný uviedol, že „Lyžiarsky klub a jeho predseda C. nemal svoj majetok v poriadku. Vleky a pozemky v hodnote 103.000.000 Sk boli založené v prospech iného subjektu“. Táto skutočnosť je pravdivá. Toto tvrdenie nie je celkom presné, pretože v júni 1996 ešte záložná zmluva uzavretá medzi Lyžiarskym klubom Martin a obchodnou spoločnosťou Eurošarm s.r.o. nebola predložená Katastru Martin na vkladové konanie, avšak bola platne uzavretá a samozrejme k podaniu návrhu na vklad tejto zmluvy mohlo dôjsť kedykoľvek, preto aj keď toto skutkové tvrdenie žalovaného nie je celkom presné, pokiaľ ide o právne posúdenie vzniku záložného práva, samotná existencia záložnej zmluvy odôvodňuje takéto tvrdenie, aj keď existencia záložnej zmluvy nebola dôvodom, pre ktorý kataster katastrálne konanie prerušil. Zo strany Lyžiarskeho klubu Martin a Klubu slovenských turistov bolo totiž potrebné preukázať oprávnenie ich štatutárnych orgánov, ktoré rozhodli o vnesení nepeňažného vkladu do akciovej spoločnosti. Aj pri konštatovaní týchto nepresností v príspevku žalovaného, pokiaľ ide o výrok č. XIII. napadnutý žalobcom, možno konštatovať, že základom tohto výroku sú pravdivé skutočnosti, ktoré súd opísal vyššie a preto je akceptovateľným prejavom slobody prejavu žalovaného aj vo vzťahu

k žalobcovi, ktorý ho, vzhľadom na status, ktorý zastával napr. v roku 1996, musí akceptovať. Preto ani pri tomto výroku súd nevzhliadol dôvod, pre ktorý by mal žalovaný žalobcovi poskytnúť zadosťučinenie podľa § 13 Obč. zákonníka.

K výrokom č. XV., XVII., a XIX., ktoré v pôvodnej kapitole zneli v rovnakom poradí takto: „nebudete veriť, ako a kedy ich založil (C.) dva týždne potom, ako na valnom zhromaždení sľúbil za Lyžiarsky klub, že tento majetok použije na navýšenie, spravil akúsi zmluvu sám so sebou. Mal firmy Eurošarm s.r.o., Profil s.r.o., Euro – šarm Sata s.r.o., Šarm spol. s r.o., Jasoma spol. s r.o. a niektorý z nich požičiaval peniaze Lyžiarskemu klubu, čiže majiteľ C. K. C.. Požičiavanie sprevádzala zmluva o zriadení záložného práva (a ručenie obrovským majetkom Lyžiarskeho klubu), podpísaná 1.1.1996. Takto vzniknuté pohľadávky aj s majetkom Lyžiarskeho klubu kúpil svojou firmou Eurošarm s.r.o. dňa 23.4.1998 za 1.000.000 Sk“.

Tieto tri výroky, aj keď sú mierne nepresné, sú svojou podstatou pravdivé, pretože žalovaný vysvetlil základné fakty a totiž, že ako štatutárny zástupca Lyžiarskeho klubu Martin uzavrel záložnú zmluvu s firmou Eurošarm, v ktorej bol spoločníkom, aj keď nie jediným a samozrejme žalovaný sa v tomto texte zmieňuje aj o tom, že niektoré firmy Lyžiarskemu klubu požičiavali peniaze a práve toto požičiavanie sprevádzala zmluva o zriadení záložného práva (tá bola uzatvorená na zabezpečenie pohľadávky obchodnej spoločnosti Eurošarm s.r.o. voči Lyžiarskemu klubu, ako súd konštatoval vyššie). Aj tvrdenie žalovaného o kúpe majetku Lyžiarskeho klubu firmou Eurošarm za 1.000.000 Sk, je pravdivé, hoci žalovaný sa nepresne zmieňuje o kúpe vzniknutých pohľadávok a nie správne o prevzatí záväzkov Lyžiarskeho klubu obchodnou spoločnosťou Eurošarm s.r.o. pri kúpe v apríli 1998. Vzhľadom na postavenie žalovaného, ktorý v tom čase nebol novinár, ktorý by mal možno väčšiu možnosť dohľadávania informácií a zdrojov, než mal žalovaný a vzhľadom na verejné pôsobenie žalovaného v tomto období a jeho obchodné aktivity v súvislosti s činnosťou Lyžiarskeho klubu Martin, resp. akciovou spoločnosťou LSMH, ale aj vzhľadom na skutočnosť, že v tomto období pôsobil ako verejne činná osoba v regióne (poslanec mestského zastupiteľstva), je možné konštatovať, že tieto výroky majú pravdivý skutkový základ, nebolo účelom žalovaného podrobne informovať o všetkých právnych nuansoch a aspektoch v nich popísaných aktivít žalobcu a sú legitímnym výrazom slobody prejavu žalovaného a žalobca ich preto ako také musí strpieť. Preto ani za tieto výroky nemá žalobca právo žiadať primerané zadosťučinenie podľa § 13 Obč. zákonníka.

Výrok uvádzaný ako XXI. žalobca neuviedol v presnej formulácii, pretože bol formulovaný žalovaným v kapitole 1 Prípad Martinské hole dňa 11.7.2016 takto: „Nasledujúci čin akciovky C. a A. v spojení s J. a jeho právnikmi bol ako zo zlého filmu. Vymysleli zmenku za 200.000.000 Sk ako záväzok akciovky voči s.r.o.-čke. Tou s.r.o.-čkou bola A., C. L. J. firma s názvom Lyžiarske stredisko Martinské hole. Na mimoriadnom valnom zhromaždení tejto s.r.o.-čky dňa 25.3.2002 schválili nepeňažný vstup firmy LSMH, a.s. do s.r.o.-čky, čím v nej mala získať 20%-tný podiel.

Tomuto výroku predchádzal ale text, v ktorom žalovaný ozrejmuje, že v nasledujúcom období sa žalobca spojil s A. J., presnejšie J. sa spojil s C. a stanovy akciovej spoločnosti LSMH C. a A. využili na blokovanie zvolenia valného zhromaždenia akciovej spoločnosti na podnet mesta Martin, ktoré, keď sa dozvedelo, že sa vklad majetku neuskutočnil, žiadalo zvolať valné zhromaždenie akciovky s témou znížiť základné imanie. Nakoniec zvolanie valného zhromaždenia nariadil až 29.6.1990 Krajský súd v Žiline a keďže na ňom C., A. a ďalší akcionári G. A. odmietli znižovať základné imanie, mesto sa už necítilo viazané dohodou o nejakom spoločnom budúcom biznise. V ďalšom texte žalovaný spomína vloženie majetku určeného na navyšovanie imania v akciovke do mestskej firmy Turiec a.s., pričom cena týchto nehnuteľností bola ohodnotená na 22.900.000 Sk. Takýto postup bol v neskoršom spore využívaný ako argument proti mestu, lenže v tom čase už mesto Martin malo zámer podnikať s C. ukončený a onedlho padla aj lehota, dokedy mala akciovka spraviť vklad (porovnaj č.l. 507).

Z citovania úplného údajne difamujúceho výroku tak, ako bol aj žalovaným zverejnený na jeho Facebooku, je zrejmé, že žalovaný opisuje konanie akciovej spoločnosti LSMH, kde žalobca a O. A. boli jednak štatutárnymi zástupcami – O. A. bol predseda predstavenstva a žalobca člen predstavenstva,

ale kde súčasne boli aj akcionármi ako fyzické osoby. Pri prečítaní celého textu je zrejmé, že žalovaný opisuje spojenie akciovky (C. a A. v spojení s J. a jeho právnikmi pri rokovaniach), výsledkom ktorej bola zmenka na 200.000.000 Sk. Toto tvrdenie žalovaného je síce nepresné, ale v základe pravdivé, čo nakoniec vyplynulo aj z odôvodnenia uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry v Martine, ktoré súd vyššie citoval a z ktorého vyplynulo, že o nepeňažnom vklade akciovky do s.r.o.-čky formou zmenky rokovalo predstavenstvo akciovej spoločnosti a túto tému otvoril O. A., avšak žalobca za takéto riešenie hlasoval. V súvislosti s týmto výrokom žalobca namietal, že zmenku odsúhlasilo predstavenstvo, ale ho v podstate len potvrdzuje výrok žalovaného, že ide o konanie akciovky (zjednodušene nazvanej akciovky C. a A.). V zmysle § 191 Obch. zákonníka je predstavenstvo štatutárnym orgánom akciovej spoločnosti, ktoré riadi činnosť spoločnosti a koná v jej mene. Týmto výrokom žalovaný ako neprávnik zjednodušene popísal udalosti, ktoré reálne a podľa výsledkov dokazovania prebehli, boli dokonca predmetom vyšetrovania orgánmi činnými v trestnom konaní, aj keď výsledky vyšetrovania neviedli k záverom, že by žalobca bol spáchal takýmto konaním v súvislosti s vystavením zmenky a rozhodovaním o účasti LSMH, a.s. v LSMH, s.r.o. trestný čin. Na druhej strane niečo také ale žalovaný ani netvrdil. Skutočnosti konštatované vo vyššie citovanom uznesení prokurátora Okresnej prokuratúry Martin nakoniec vyplývajú aj zo zápisnice predstavenstva spoločnosti LSMH, a.s. konaného 25.3.2002 v sídle spoločnosti (viď č.l. 886 – 887) a zápisnica z mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti LSMH, s.r.o. konaného dňa 25.3.2002 (viď č.l. 888 – 890). Za tento výrok, aj keď zjednodušene interpretujúci priebeh udalostí sa žalovaný ako za výrok nepravdivý ospravedlňovať nemusí. Žalobca vzhľadom na vtedajšie aktivity a činnosť v oboch podnikateľských subjektoch (LSMH, a.s. a LSMH, s.r.o.) musí takýto prejav na svoju osobu strpieť a nevznikajú mu nároky podľa § 13 Obč. zákonníka.

Výrok uvádzaný pod XXIII. odznel prvýkrát v príspevku žalovaného na Facebooku nazvanom Prípad Martinské hole 2. kapitola, ktorý bol zverejnený 6.8.2016 (viď č.l. 510 – 517). Už v úvode tejto kapitoly spomína žalovaný, že sa mu ozval žalobca, na osobnom stretnutí mu chcel predložiť nejaké dokumenty, ktoré mali spresniť nesprávne závery žalovaného. Predložil mu (žalovanému) až 212 papierov formátu A4 zopnutých v červenom šanóne. Následne žalovaný v kapitole pokračoval situáciou, v akej sa ocitlo mesto Martin vzhľadom na politickú príslušnosť poslancov mestského zastupiteľstva po komunálnych voľbách v roku 2014. Následne sa v tejto kapitole vrátil žalovaný práve k spomínaným napadnutým výrokom (XXIII.). Tento výrok, ktorý žalovaný napadol ako nepravdivý, je podľa názoru súdu hodnotiacim úsudkom žalovaného na dovtedajšiu podnikateľskú činnosť a postavenie žalobcu. Podľa presvedčenia súdu tento hodnotiaci úsudok má však pravdivý skutkový základ. Žalobca napadol tvrdenia žalovaného, že zakladal jednu firmu za druhou, sám však tvrdil, že bolo poškodené jeho meno pri podnikaní. Súd však vyššie konštatoval, ako a kedy vznikali a akým spôsobom končili obchodné spoločnosti, v ktorých žalobca participoval buď ako akcionár, prípade ako spoločník, alebo ako konateľ. Súd neuznal argumentáciu žalobcu v tom smere, že týmto výrokom žalovaný poškodil dobré meno žalobcu a znížil jeho občiansku dôstojnosť, pretože tento výrok, ktorý obsahuje hodnotiaci úsudok žalovaného na správanie žalobcu, v jeho vtedajšej situácii v roku 2017, je legitímnym prejavom názoru žalovaného, ktorý sa ako občan vyjadroval v tom čase k zložitej situácii, v ktorej sa mesto Martin ocitlo a zaujímal sa o genézu tohto problému. Žalobca musí rešpektovať, že ak sa cez niekoľko firiem (minimálne LSMH a.s., LSMH s.r.o, resp. cez Lyžiarsky klub Martin) snažil vybudovať veľké lyžiarske stredisko na Martinských holiach, ktoré – a to je všeobecne známa skutočnosť medzi obyvateľmi v regióne Turca – je srdcovou záležitosťou tohto obyvateľstva, bude jeho činnosť pod drobnohľadom verejnosti. Preto podľa presvedčenia súdu musí znášať aj takéto prejavy vo vzťahu k svojej osobe a to bez toho, aby mu malo byť poskytnuté plnenie podľa § 13 Obč. zákonníka. Samotný list Záručnej a rozvojovej banky predložený žalobcom svedčí o jeho problémoch už v roku 2003.

V súvislosti s výrokom označeným ako XXV. a výrokom označeným ako XXVII. súd zistil, že aj tieto výroky po sebe nadväzujúce boli prvýkrát zverejnené žalovaným na jeho Facebooku dňa 6.8.2016 a nadväzujú na seba, pričom žalovaný použil pri opise stretnutia so žalobcom text, ktorý znel: „Podávame zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti z 1.1.1996 medzi firmou Eurošarm s.r.o. a Lyžiarskym klubom Martin. Podpísaní sú C. L. C., majiteľ a štatutár Eurošarmu, Franko splnomocnil zamestnanca C. právom podpísať zmluvu s C., nestíham sa čudovať.“ „Nie je pravda, že som sa zmocnil veľkého majetku Lyžiarskeho klubu, ja som do neho vrazil svoje milióny a odkúpil som ho za 31.000.000 Sk.“ „Strká mi do rúk kúpnu zmluvu uzatvorenú dňa 23.4.1998 medzi predávajúcim Lyžiarsky klub Martin a kupujúcim Eurošarm spol. s r.o., kde v článku III. kúpnu cenu postupovaných nehnuteľností účastníci ustaľujú

vzájomnou dohodou na sumu 1.000.000 Sk (slovom: jedenmilión slovenských korún).“ „My sme nechceli mesto obrať o majetok, využiť majetok akciovky do s.r.o.-čky nie je podvod.“

K otázkam uzavretia zmluvy o zriadení záložného práva medzi obchodnou spoločnosťou Eurošarm s.r.o. a Lyžiarskym klubom Martin sa súd vyjadroval vyššie a v súvislosti s výrokmi, ktoré vyslovil žalovaný, súd už vyššie zaujal stanovisko. Tvrdenia žalovaného v napadnutom výroku XXV. sú pravdivé a táto skutočnosť bola zistená aj dokazovaním. Rovnako súd rozoberal aj kúpnu zmluvu uzatvorenú dňa 23.4.1998. V súvislosti s uzavretím záložnej zmluvy a v súvislosti s výrokom žalovaného označeným v žalobe ako výrok č. 24 (výrok XXVII.) žalobca namietal, že zmluvy uzatvoril v súlade so zákonom a so súhlasom valných zhromaždení zúčastnených a že žalovaný zámerne neuviedol prevzatie záväzkov v hodnote 29.353.177 Sk za Lyžiarsky klub Martin a neuvedením všetkých podrobností poškodil žalovaný dobré meno žalobcu. Aj obsahom kúpnej zmluvy sa súd zaoberal vyššie.

V súvislosti s argumentáciou žalobcu vo vzťahu k výroku XXVII. súd konštatuje, že samotný žalobca pripojil do súdneho spisu tak kúpnu zmluvu z 23.4.1998 medzi Lyžiarskym klubom Martin a obchodnou spoločnosťou Eurošarm, s.r.o., ako aj Zmluvu o postúpení pohľadávok a prevzatí záväzkov s prílohami A/, B/, C/, D/, ktorá bola uzatvorená dňa 23.4.1998 tiež medzi Lyžiarskym klubom Martin ako prevodcom a obchodnou spoločnosťou Eurošarm, s.r.o. ako nadobúdateľom. Nadobúdateľ sa zaviazal prevziať všetky prevodcové záväzky, resp. pristúpiť k nim, ktoré boli špecifikované v prílohe B/ predmetnej zmluvy a to v celkovej výške 29.535.177 Sk. Je nutné konštatovať, že obchodná spoločnosť Eurošarm, s.r.o., so sídlom v Príbovciach, konajúca prostredníctvom F. G. C. ako splnomocneným zástupcom štatutára spoločnosti (A. B. C.) uzavrela dňa 23.4.1998 s Lyžiarskym klubom Martin popri v žalobe spomínanej kúpnej zmluve aj túto zmluvu o postúpení pohľadávok a prevzatí záväzkov. Na zmluvu o postúpení pohľadávok a prevzatí záväzkov však kúpna zmluva v žiadnom zo svojich ustanovení neodkazovala, dokonca ani v článku III., kde bola stanovená kúpna cena postupovaných nehnuteľností v sume 1.000.000 Sk, nebolo odkazované na prevzatie záväzkov obchodnou spoločnosťou Eurošarm, s.r.o., so sídlom v Príbovciach od Lyžiarskeho klubu Martin. Za takýchto okolností nemožno konštatovať, že napadnutý výrok žalovaného bol nepravdivý, neúplný a poškodzoval dobré meno žalobcu. Žalovaný vychádzal z toho, čo mu bolo dostupné a cieľom jeho príspevku pod názvom Prípad Martinské hole, kapitola 1 až 4 nebolo urobiť presný právny rozbor každého konania žalobcu. Tieto skutkové tvrdenia v obidvoch napadnutých výrokoch nepresahujú rámec dovoleného a legitímneho prejavu, pretože v týchto výrokoch žalovaný len opätovne opisuje, čo pri nahliadnutí do listín, ktoré mu žalobca poskytol, videl s tým, že to, čo videl potvrdzuje jeho predchádzajúce konštatovania o týchto listinách v prvej kapitole Prípad Martinské hole.

Tieto výroky opäť súd vyhodnotil ako legitímne prejavy žalovaného súladné s princípom slobody prejavu a žalobca ich musí strpieť. Preto aj v súvislosti s týmito dvoma výrokmi súd ustálil, že žalobcovi za ne nepatrí zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia. Aj keď sa týmito výrokmi podobne ako inými vyššie uvedenými cítil žalobca dotknutý, žalovaný vzhľadom na svoje postavenie a postavenie žalobcu v čase, keď uskutočňoval ako štatutárny zástupca dotknutých právnických osôb predmetné úkony, konal vo veciach, na ktoré sa upriamoval záujem verejnosti minimálne v meste Martin.

Vo vzťahu k výroku XXIX., ktorý takmer bezprostredne v kapitole Prípad Martinské hole, druhá kapitola nadväzuje na predchádzajúce súdom hodnotené výroky, žalobca napadol žalovaným vyslovený názor o postojoch, či pocitoch žalobcu v období, keď sa so žalobcom stretol, teda zo strany žalovaného ide v tomto výroku o vyslovenie hodnotiaceho úsudku a na rozdiel od žalobcu, ktorý sa cítil týmto výrokom dotknutý, pre súd tento výrok nevyznieva ako difamačný (znevažujúci osobu žalobcu), nakoľko samotný žalovaný v tomto výroku naznačuje motiváciu žalobcu aj v súvislosti s predchádzajúcim konaním a to podľa názoru súdu pozitívnu motiváciu žalobcu – sen vybudovať lyžiarske stredisko (na Martinských holiach). Súd musí konštatovať, že aj pri prejednávaní tohto sporu z vyjadrení žalobcu v priebehu opakovaných pojednávaní sám nadobudol dojem, že prvotnou motiváciou pre všetky, možno kontroverzné, konania žalobcu, či už v pozícii funkcionára lyžiarskeho klubu, alebo štatutárneho zástupcu v rozsudku spomínaných obchodných spoločností, úsilie žalobcu skutočne smerovalo k rozvoju lyžovania a k vybudovaniu veľkého lyžiarskeho strediska na Martinských holiach a k podpore lyžovania

v regióne. A tento motív je nutné skutočne hodnotiť pozitívne. Preto hodnotiaci úsudok žalovaného vyjadrený výrokom XXIX. súd nepovažoval za dehonestujúci, či difamujúci pre osobu žalobcu a naviac ani z neho nevyplýva, že by žalovaný konštatoval, že žalobca mal v úmysle poškodiť Lyžiarsky klub Martin, prípadne mesto Martin tak, ako sa toho žalobca domáha v návrhu na ospravedlnenie za tento výrok. Súd dospel k presvedčeniu, že týmto výrokom žalovaný nezasiahol do osobnostných práv žalobcu a preto žalobca nemá právo žiadať primerané zadosťučinenie.

K posledným z napadnutých výrokov žalovaného – výrok uvádzaný pod XXXI. bol zverejnený žalovaný v 3. kapitole Prípad Martinské hole dňa 5.9.2016. Samotný žalovaný v úvode tejto kapitoly opisuje svoju prítomnosť na jarmoku v Kláštore pod Znievom, kde bolo možné „polietať si v helikoptére a najzvedavší (návštevníci) sa môžu porozprávať s pilotom A. J..“ Podľa vyjadrenia žalovaného v tejto kapitole, ten po pristátí s poslednými pasažiermi sa rozhovoril a priznal, že čítal prvé dve kapitoly príbehu, ktoré mu poslal kamarát, pretože on na Facebooku nie je. Následne žalovaný opísal, akým spôsobom A. J. vnímal svoje podnikanie pri obchodovaní s pohľadávkami (porovnaj č.l. 518 – 522) a následne žalovaný uvádzal (v napadnutom výroku), akým spôsobom opisoval A. J. svoje stretnutie so žalobcom. „ S C. sa poznal, až keď sa mu doniesli chýry, že na holiach vlastní lyžiarske stredisko, že by chcel robiť biznis, ale že sa mu nedarí a stále niekomu dlhuje peniaze. A tiež to, že existuje nejaká obrovská pohľadávka voči mestu Martin.“ Dali sa dokopy, J. od neho najprv kúpil lyžiarske stredisko z Eurošarmu a vzhľadom na jeho zlú podnikateľskú povesť si celé prevody poriadne zabezpečil, aby o ne neprišiel. Potom prišiel na rada plán, ako premeniť pohľadávku na veľkú kopu peňazí.“ Z tohto výroku žalobca napadol len prvú časť.

Pokiaľ ide o tento výrok, v kontexte s predchádzajúcim, ale aj nasledujúcim textom je zrejmé, že v tomto výroku nevyslovuje svoje skutkové tvrdenia, či hodnotiace úsudky žalovaný, ale interpretuje slová A. J. (osoba, ktorá bola činná, ako súd vyššie uvádzal, v obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole s.r.o.). Naviac z textu tohto výroku vyplýva, že A. J. v rozhovore so žalovaným uviedol to, čo sa sám o žalovanom dozvedel. Aj keď časť tohto výroku, podľa ktorého mal žalobca stále niekomu dlhovať peniaze, možno vnímať ako difamujúcu vo vzťahu k žalobcovi, je nutné konštatovať, že z celého textu nevyplýva, že by žalovaný interpretáciou slov A. J. sa úmyselne snažil zverejnením jeho slov v tejto kapitole znevážiť, či uraziť žalobcu. Z textu jednotlivých kapitol je zrejmé, že žalovaný mal snahu nie vo forme odbornej publikácie, ale laických článkov, v ktorých isté skutočnosti opísal zjednodušeným spôsobom, opísať rozhodujúce skutočnosti, ktoré nakoniec viedli k zadlženiu mesta Martin. Pokiaľ ide o interpretáciu slov A. J., je z výroku zjavné, že sa snažil tak, ako mu to bolo J. vysvetlené, opísať jeho motiváciu pre vstup A. J. do obchodovania so žalobcom. V tomto prípade sa znevažujúco o žalobcovi vyjadroval A. J. a pokiaľ žalovaný interpretoval slová z rozhovoru s ním, v kontexte s celým obsahom všetkých 4 kapitol Prípad Martinské hole, má podľa presvedčenia súdu takáto interpretácia slov inej osoby vo vzťahu k žalobcovi svoje opodstatnenie a je podľa presvedčenia súdu legitímnym prejavom. Naviac keďže A. J. bol spoločníkom aj konateľom obchodnej spoločnosti LSMH s.r.o., ako to súd vyššie spomínal, stal sa významným aktérom v slede ďalších udalostí, ktoré následne žalovaný opisoval v pokračovaní 3. kapitoly a následne v kapitole č. 4. Súd však poukazuje na tú skutočnosť, že v obrane proti tomuto výroku v 3. kapitole Prípad Martinské hole žalobca v základnej časti žaloby sa detailnejšie vyjadroval k spolupráci medzi obchodnou spoločnosťou BW a.s. a obchodnými podielmi A. J. v LSMH s.r.o., teda vyvracia de facto tvrdenia A. J., ktoré sú ale žalobcom v 3. kapitole len interpretované. V tomto prípade sa súd stotožňuje s názorom žalovaného, že pokiaľ sa žalobca domnieva, že slovami A. J. bolo zasiahnuté do jeho práva na ochranu cti a dobrého mena, mal by uplatniť nároky v príslušnom súdnom konaní voči nemu.

Z týchto dôvodov súd dospel k presvedčeniu, že aj týmto výrokom žalovaný šíril informácie primeraným spôsobom, ktoré mu boli poskytnuté treťou osobou bez toho, aby použil neprimerané expresívne výrazy na adresu žalobcu, ktoré by nebolo možné v rámci práva žalovaného na slobodu prejavu akceptovať. Je preto povinnosťou žalobcu strpieť takýto písomný prejav žalovaného a preto žalobca nemá právo na zadosťučinenie podľa § 13 Obč. zákonníka.

Po vykonanom dokazovaní súd vzhľadom na závery, ktoré vyslovoval v súvislosti s výsledkami dokazovania pri jednotlivých napadnutých výrokoch žalovaného, súd priznal žalobcovi v súlade s ust. § 13 ods. 1 Obč. zákonníka právo na primerané zadosťučinenie vo forme požadovaného ospravedlnenia. Text ospravedlnenia za tieto tri výroky súd štylisticky upravil tak, aby vystihovali podstatu toho, čo sa v navrhnutom texte žalobca proti žalovanému domáhal a naopak, aby neobsahovalo také časti textu, ktoré nemajú oporu vo výsledkoch dokazovania, ani v právnom posúdení týchto výrokov súdom, napr. tvrdenia žalobcu o tom, že mu ujma vznikla. Je totiž nutné konštatovať tak, ako bolo uvedené vyššie, že u difamujúcich výrokov stačí objektívna možnosť poškodiť dobré meno, česť, ľudskú dôstojnosť oprávnenej osoby.

V prípade týchto výrokov žalobca uplatnil aj nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ust. § 13 ods. 2 Obč. zákonníka. Žalobca už ale neprodukoval dôkazy preukazujúce, aká závažná ujma mu v dôsledku týchto nepravdivých tvrdení žalovaného vznikla. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že pokiaľ aj žalobca navrhoval výsluch svedkov, tak šlo o svedkov, ktorí mali preukázať svojimi výpoveďami predovšetkým tvrdenia žalobcu o udalostiach, ktoré prebiehali v rokoch 1994 – 2002, pričom nešlo o svedkov, ktorí by mohli preukázať vznik skutočnej ujmy na strane žalobcu dotknutými výrokmi a predovšetkým zníženie dôstojnosti žalobcu v značnej miere, práve na základe výrokov žalovaného.

Aj keď judikatúra súdov, najmä z Českej republiky, ktorá síce pre súd Slovenskej republiky nie je záväzná, ale to nebráni súdu, aby si niektoré názory v nej vyslovené osvojil, zdôrazňuje, že ak forma morálnej satisfakcie už nemôže byť totožná, prípadne porovnateľná s formou, v akej k zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby došlo, prípadne ak sa daný spôsob satisfakcie vzhľadom na veľký časový odstup míňa účinku, potom treba spravidla vzniknutú nerovnováhu kompenzovať finančným zadosťučinením, je súd toho názoru, že u výrokov, ktoré sú uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, nie je na mieste z dôvodu veľkého časového odstupu od momentu, keď prvýkrát zazneli len pre tento väčší časový odstup priznávať odškodnenie na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Samotný žalobca podal žalobu, v ktorej sa domáhal aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s veľkým časovým odstupom. Od výrokov, ktoré zazneli 4.9.2017, totiž ku dňu podania žaloby ubehli takmer dva roky a päť mesiacov. V prípade výrokov, ktoré žalovaný zverejnil na svojom facebookovom účte pod názvom „Prípad Martinské hole, kapitola 1, 2, 3, 4“, bola žalobca podaná s odstupom viac ako troch rokov od prvého zverejnenia týchto príspevkov. To spôsobuje, že ak by aj súd dospel k presvedčeniu, že nejaký ďalší výrok žalovaného vo vzťahu k žalobcovi uverejnený v týchto 4 kapitolách bol zásahom do jeho osobnostných práv, za ktorými patrili nároky podľa ust. § 13 Obč. zákonníka, nemohol by už priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože takýto nárok uplatnený žalobou žalobcu bol v čase podania žaloby už premlčaný a žalovaný už vo svojom prvom meritórnom vyjadrení k žalobe námietku premlčania voči peňažným nárokom žalobcu vzniesol.

Judikatúra súdov Slovenskej republiky ohľadne premlčateľnosti práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Obč. zákonníka je pomerne konštantná a vyplýva z nej, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 1.11.2008 sp. zn. 2Cdo/278/2007). V tomto prípade totiž u výrokov, ktoré odzneli v kapitole 1. zverejnenej prvýkrát na facebooku žalovaného 11.7.2016, v kapitole 2. zverejnenej 6.8.2016 a nakoniec v kapitole 3. zverejnenej 5.9.2016, mohol žalobca prvýkrát uplatniť právo na ochranu osobnosti a v rámci neho aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nasledujúci deň v súlade s citovaným ust. § 101 Obč. zákonníka. Ak tak žalobca neurobil, jeho peňažné nároky uplatnené žalobou sa potom premlčali v trojročnej premlčacej dobe. To ale, ako súd uviedol vyššie, neplatí v prípade nároku na nemajetkovú ujmu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť výrokmi, ktoré odzneli 4.9.2017, kde súd tieto nároky zamietol z iných vyššie uvádzaných dôvodov.

Súd nevyhovel žalobe ani v tej časti, kde žiadal žalobca, aby žalovaný ním formulované ospravedlnenie uverejnil v printových médiách a to v denníku Sme a v novinách My Turiec, nakoľko takúto formu ospravedlnenia súd nepovažoval za vhodné a primerané zadosťučinenie pre žalobcu. Ide totiž o to,

že v tomto ospravedlnení nebolo konkretizované, ktoré výroky žalobca považoval za zásahy do jeho osobnostných práv. Na druhej strane však zverejnenie týchto výrokov v týchto médiách by malo za následok tú skutočnosť, že o difamačných výrokoch vo vzťahu k žalobcovi by sa mali možnosť dozvedieť z týchto médií aj takí ľudia, ktorí o nich doteraz nemali tušenia a takýto stav by bol v rozpore so záujmom ochrany osobnosti žalobcu.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p..

Podľa § 255 ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V tomto prípade žalobca uspel žalobou len u troch zo 16 napadnutých výrokov a vôbec neuspel pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, kde súd žalobu zamietol v celom rozsahu. Aj keď výška náhrady nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu, pričom rámec týchto úvah poskytuje najmä ust. § 13 ods. 3 Obč. zákonníka, preto v tomto prípade (odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch), nie je možné stanovovať pomer úspechu a neúspechu matematickým prepočtom, súd považoval vo vzťahu k obom stranám sporu za spravodlivé, aby každá z nich si trovy konania znášala sama.

Strany sporu nemali v konaní právneho zástupcu. Obaja majú bydlisko v blízkosti sídla súdu a žalobca bol od platenia súdneho poplatku oslobodený. Preto možno dôvodne predpokladať, že stranám sporu v konaní vyššie trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, ktorý ho vydal.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.